

ENTREVISTA AL P. ANTONIO SPADARO, DIRECTOR DE «LA CIVILTÀ CATTOLICA» I MEMBRE DEL SÍNODE LA FAMÍLIA

«És temps de nous reptes»

El Sínode Extraordinari de la Família, celebrat a Roma del 5 al 19 d'octubre, ha generat una gran expectació en tota l'Església. La intensitat dels debats viscuts a l'Aula Sinodal, també amb algunes

tensions lògiques, s'ha traslladat al carrer i s'ha instal·lat en l'opinió pública. Els qui han participat en el Sínode, com ara el jesuïta Antonio Spadaro, designat directament pel papa Francesc, assenya-

len que ha estat una bella experiència, amb una confrontació intensa, però sense la polarització en persones concretes que han volgut subratllar els mitjans. **P 3-4**

Reconeixement als religiosos espanyols a Terra Santa

© Mikel Marín

Vides compromeses: presència religiosa d'Espanya a Terra Santa és el títol d'una exposició que es pot visitar a Jerusalem i que presenta la missió de 34 religiosos espanyols a Terra Santa. Entre els religiosos fotografiats hi ha la germana Montserrat Rovira (Barcelona, 1934), que des de l'any 1969 serveix a l'hospici francès de Sant Vicenç de Paül, i el teòleg i biblista salesià Joan Maria Vernet (El Masroig, 1936). **P 24**

El tenor Roger Padullés presenta nou treball discogràfic i cantarà a la Nit de «Catalunya Cristiana» i Ràdio Estel

P 16-17

Sumari

- 9 Mons. Santiago Agrelo parla dels emigrants
- 22 El llegat més solidari del bisbe Jubany
- 23 Solsona: el Seminari Menor en Família
- 25 Entrevista al pianista Jordi Tomàs
- 27 S'escenifica el «Trànsit de santa Clara»

Reflexions davant del 9-N

P 2 i 11

Reflexions davant del 9-N

✓ Com a mitjà eclesial oficiós, cridat a divulgar la informació catòlica i a promoure una sana opinió basada en el pensament social de l'Església, podem assenyalar algunes evidències com a elements de reflexió davant del procés de participació del 9-N que, d'una banda són un repte, però de l'altra poden esdevenir una gran oportunitat.

✓ Una evidència és que hi ha un conflicte creixent entre el govern de l'Estat i el de Catalunya: hem arribat al 9-N enmig d'una gran tensió política. El fet que no hi hagi hagut entesa entre els nostres governants i que a l'hora de redactar aquestes línies hi hagi encara una batalla legal per al procés participatiu, entristeix els uns, irrita els altres i encara dona ales a molts. Però té també una vessant positiva, que és el creixent interès dels ciutadans per la cosa pública. El procés de participació és objecte habitual de conversa i tothom ha hagut de prendre posició en un sentit o en un altre. Aquests posicionaments haurien de fer prendre consciència als ciutadans de la necessitat creixent d'una sana política regida per principis de saviesa i professionalitat. Avui que s'avalua escrupolosament la qualitat docent, seria congruent exigir la llicenciatura en Ciències Polítiques als qui han fet de la política una professió.

✓ Una altra evidència és l'emergència els darrers vuit anys de l'aspiració sobiranista a Catalunya. N'ha estat prova la multitudinària manifestació de l'Onze de Setembre passat de marcat caràcter cívica, que va omplir de color els carrers de la Ciutat Comtal, o la de més de 800 alcaldes de Catalunya des de l'amfitrió, el de Barcelona, fins al del poble més petit de la nostra geografia, el de Sant Jaume de Frontanyà. Com afirmava el director de *La Vanguardia*, Màrius Carol, (27/10/14) «en àmplies àrees de la Catalunya interior es viu com si aquests territoris no formessin part d'Espanya (...), molts d'aquests consistoris s'agrupen en l'Associació de Municipis per la Independència i viuen les seves festes amb un marcat accent sobiranista. És com si haguessin desconnectat». També hi ha hagut mobilitzacions en sentit contrari, més minoritàries. Però, sigui com sigui, en una societat que semblava caracteritzada per l'apatia i la desmobilització, els símbols (senyeres, colors, el fet de sortir al carrer, fins i tot el de votar en un procés alternatiu) tornen a prendre força. El procés de participació ajuda a la maduració política.

✓ Molts opinen que cada intervenció del govern de l'Estat desautoritzant el procés participatiu ha tingut, en realitat, un efecte *boomerang*. Però, alhora, mirat amb perspectiva, si Catalunya fou l'autonomia pionera d'Espanya i

el seu procés fou seguit amb alt interès per l'opinió pública estatal i internacional, ara ha passat quelcom semblant amb el procés sobiranista. Com afirmava recentment el prestigiós jurista Juan-José López Burniol: «El primer problema polític que té plantejat Espanya és el de l'estructura territorial del seu Estat» i tot Europa hauria d'estar alerta pensant en les possibles conseqüències del desvetllament de les unitats naturals que sovint queden asfixiades per la manca de flexibilitat dels estats. El veterà jurista Josep Joan Pintó assenyalava que el dret a decidir és, en el fons, el dret a la independència, perquè si hom no és independent, no pot decidir. Ara, encara que sembli un joc de paraules, cal respectar també el dret a decidir no decidir o a trobar noves formes de decisió.

✓ També és evident que els mitjans de comunicació han estat molt importants en aquest debat. I dissortadament alguns mitjans d'Església que tots tenim a la ment, han fet un trist favor a la convivència pacífica, però en qualsevol cas ha quedat també palès que els *mass media*, fòrums públics, tenim una gran responsabilitat a l'hora d'ajudar a formar rectament l'opinió dels ciutadans i que, per tant, és important disposar de mitjans propis i donar-los suport.

✓ Una altra evidència és el creixement del fonamentalisme, un fenomen que no és exclusiu del nostre país i que va íntimament lligat a les èpoques de crisi. Com afirmava mossèn Xavier Morlans, «cal evitar les posicions fonamentalistes de totes bandes. El fonamentalisme creu posseir la veritat, i ja no concedeix cap espai ni a l'autocrítica ni a la discussió amb l'altra». La ceguesa i l'esterilitat d'aquest discurs s'ha posat en evidència ell mateixa. En aquesta línia, l'abat de Montserrat digué fa uns mesos: «Ni la independència d'un poble ni la unitat de l'Estat no són dogmes absoluts.»

✓ En aquesta hora de reflexió els ciutadans de Catalunya i molts catòlics demanden orientació. Una lectura atenta i desapaixonada dels documents dels nostres bisbes *Arrels cristianes de Catalunya* (1982), que va fer seu el Concili Provincial Tarraconense (1995), *Al servei del nostre poble* (2011), i, finalment, la recent *Nota dels bisbes de Catalunya sobre el moment actual* (3/10/2014), poden il·luminar molt la posició dels cristians a l'hora d'exercir o no el seu dret a decidir quan sigui l'hora. Els bisbes han dit: «Tenim el deure de parlar perquè els catòlics formem part d'aquest poble que tant estimem... Estem cridats a promoure la pau, el respecte a les persones, el desenvolupament integral i els drets humans, així com a tenir una cura especial pels més pobres i els més febles de la societat.»

Un nou llindar

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

Un pacte social a favor dels pobres

A l'Evangeli, Jesús constata una realitat innegable i la uneix a la delicada atenció a la seva persona: «De pobres —diu—, en teniu sempre amb vosaltres, i els podreu fer el bé sempre que voldreu; en canvi a mi no sempre em tindreu» (Mc 14,7). Una dona li ha ungit el cap amb perfum com una mostra d'afecte. Enmig de l'odi, l'engany i la traïció dels qui l'acusen, Jesús qualifica aquest gest d'amor com una bona obra i no la separa gens del bé que sempre s'haurà de fer als pobres. Què fer amb els pobres i per als pobres? D'això se'n parla poc per part dels qui tenen la paella pel mànec i podrien pal·liar l'extrema i ja insuportable situació que molts viuen: quasi dotze milions de persones a l'Estat espanyol segons el darrer informe Foessa presentat per Càritas.

Un 25% de la població viu l'exclusió social, exclosos del treball, de l'habitatge i de la salut, entre altres. Una penosa situació que recau sobre els exclosos de sempre i que hauria de trobar resposta en l'esforç per potenciar processos d'inclusió social, deixant de banda discussions partidistes i obrint-se al diàleg per un pacte social que uneixi en un únic front tots els qui tenen el poder polític i econòmic i poden decidir sobre el futur. D'altra part, no es tracta només de solucions tècniques. Jesús valora que en tota acció a favor dels pobres hi posem el cor. Des de Càritas, l'Església fa una crida a eradicar la immoralitat pública, una de les causes més evidents de la crisi econòmica i ètica on els més rics són els primers beneficiaris i els pobres els més injustament afectats: famílies, joves i infants. Tanmateix, ens anima que es digui que estem a temps per a una reacció col·lectiva.

Serà bo, doncs, que posem atenció a les propostes orientades a l'àmbit del desenvolupament social, al dels efectes de la pobresa i als de la construcció del bé comú. Quan serà que un Parlament farà el gest polític i humanitari d'una votació unànime a favor d'un pacte social que treballi per la inclusió dels més exclosos?

L'efemèride de la setmana

Dia 12 de novembre del 1946: mor el sacerdot alemany Hugo Obermaier, eminent paleontòleg i arqueòleg.

*CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Pérez Ansótegui, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Júlia Ayala, Josep M. Bausset, Pilarín Bayés, Elvira Cirera, Agustí Codinach, F. Diego Espuny, Joan Guiteras, Justo Lacunza, Dani Majà, Joan A. Mateo,

Àngel Miret, Victòria Molins, Glòria Monés, Consol Muñoz, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Ignacio Peyra, Quique, Francesc Riu, Josep Rius-Camps, Jordi Sánchez, Peio Sánchez, Lluís Serra, Valentí Serra, Sebastià Taltavull, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat

(Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

«La por ha de ser superada»

P. Antonio Spadaro, membre del Sínode de la Família

Samuel Gutiérrez

És un dels homes de confiança del papa Francesc. Tant és així que va publicar la primera gran entrevista del seu pontificat. El P. Antonio Spadaro, director de *La Civiltà Cattolica*, ha esdevingut un dels millors intèrprets avui del Papa jesuïta. Per això la seva presència al Sínode Extraordinari de la Família, designat directament per Francesc, no ha passat desapercebuda. Ni tampoc la seva intervenció, que ell mateix ha penjat a la seva pàgina web. S'hi apunten les línies mestres d'aquest pontificat, la necessitat de passar d'una Església far a una Església torxa, i ha assenyalat també alguns dels temes polèmics al voltant de la pastoral familiar.

Aprofitant la seva participació recent als Diàlegs de Pedralbes, li proposem parlar sobre el que ha passat a l'Aula Sinodal. Accepta amablement i no eludeix cap pregunta. Tot i que fa poc que vam publicar ja una entrevista amb ell, l'actualitat és la que mana i justifica que ara ho tornem a fer.

Com a membre, i membre actiu del Sínode de la Família, quin balanç fa d'aquest gran esdeveniment d'Església?

El Sínode ha estat un esdeveniment molt rellevant. Jo diria que el clima ha estat gairebé conciliar. En el sentit que els pares sinodals han respost positivament a la crida del Papa a mantenir-se absolutament oberts, a afrontar el Sínode amb valor, amb parresia... i alhora a escoltar. Els pares s'han expressat amb gran llibertat i s'ha produït un debat intens, complex, en el qual no ha aparegut una Església monolítica, sinó una Església amb ganes de confrontar, amb gran capacitat de diàleg i de debat. Al Sínode han emergit sobretot dues visions de l'Església. No s'ha parlat només de família, sinó també de l'Església: què és l'Església i quina és la seva missió avui. Això és una cosa molt conciliar.

Clima conciliar i cordial?

Absolutament cordial. I també diria que apassionat. L'expressió lliure no ha estat gens freda, sinó molt entregada.

Com va passar en el Concili, i com d'alguna manera també va passar al conclave, hi ha hagut també un Sínode dels pares i un Sínode dels mitjans?

Jo diria que no. És veritat que potser els mitjans no estaven preparats per a un esdeveniment tan lliure i obert, i això ha fet que caiguessin de vegades en la simplificació i de vegades han polaritzat els conflictes i s'han centrat en algunes figures, com Kasper o Müller. En realitat el Sínode no s'ha produït una dialèctica entre persones, sinó que ha estat una confrontació oberta d'idees. No ha estat un Sínode congrés o convenció, que ha ofert tot un conjunt de ponències boniques. Ha estat una

trobadura veritable que ha permès un diàleg obert no polaritzat sobre les persones, sinó centrat en les idees i en el bé de l'Església.

Els mitjans, però, han arribat a presentar el debat sinodal en termes de batalla, amb dos grups molt enfrontats: innovadors versus conservadors, doctrina versus misericòrdia.

Jo no distingiria tant entre conservadors i progressistes, sinó més aviat entre pastors i persones més preocupades per les idees. És a dir, persones que han portat l'experiència concreta i directa del poble amb els seus problemes i persones més preocupades d'un quadre convencional, teòric. És veritat que al Sínode aquestes dues presències de vegades han estat en conflicte, però l'important és que han generat la necessitat d'un aprofundiment. Quan el Papa ha decidit publicar tot el text de la *relatio synodi* ha deixat clar que totes les qüestions que han emergit al Sínode són qüestions que han de ser abordades, que són qüestions obertes. La premsa ha rebut tot aquest debat, ha comprovat que era un Sínode molt particular, diferent d'altres, i ho ha publicat, de vegades bé i de vegades malament, però globalment penso que ha captat les coses fonamentals.

Francesc ha arribat a parlar de tensions.

El Papa parlava sobretot de temptacions, i també de consolació i desolació. Ell ha fet una lectura espiritual de la dinàmica pròpia del Sínode. Però és veritat que també hi ha hagut tensions. Certament ha estat un

«Una dinàmica com la sinodal ha de provocar necessàriament tensions. Si no n'hi hagués, sí que seria per preocupar-se»

«Ni el cardenal Kasper ni ningú no ha qüestionat la doctrina de l'Església»

no és un esdeveniment, sinó l'etapa d'un procés obert. Es va iniciar fa un any amb el famós qüestionari adreçat al Poble de Déu, ha tingut al Sínode Extraordinari una etapa important, i ara tenim un any per endavant per aprofundir diferents temes i després se celebrarà el Sínode ordinari.

Aleshores, no hi ha hagut grups de pressió a l'entorn del Sínode?

Sí que n'hi ha hagut. Hi ha hagut grups de persones que han fet pressió, però alguns d'ells són interessants, perquè s'apleguen per pensar. D'altres, en canvi, pressionen de manera indeguda, incorrecta... N'hi ha de tota mena.

Vostè va ser nomenat directament pel Papa com a membre del Sínode. Actuava com el seu portaveu oficials?

No, és clar que no. [Riu] He rebut aquest nomenament del Papa com moltes altres persones, fins i tot bisbes, amb opinions molt diferents entre nosaltres. El Papa ha volgut cridar algunes figures que, per a ell, resulten interessants per aprofundir en el debat.

El que no podrà negar és que la seva breu ponència, que vostè mateix ha fet pública, recollia en gran mesura el pensament de Francesc.

Sento que el papa Francesc és un repte molt positiu per a l'Església d'avui. No tant perquè ell sigui el Papa, sinó més aviat per la impressió de ser veritablement un instrument de l'Esperit Sant per a l'Església d'avui. En el fons, els papes que hem tingut en la

Sínode en el qual s'ha descarregat energia i tensió. És normal. Des del punt de vista espiritual, Francesc ha volgut precisar que una dinàmica com la sinodal havia de provocar necessàriament tensions o posicions confrontades. Si no n'hi hagués, sí que seria per preocupar-se. El Papa ha volgut donar una lectura espiritual per relançar més tard, en el futur, el diàleg i mantenir obert el procés.

La lectura del Papa ha estat espiritual i gairebé ignasiana.

Sí, així és. La seva anàlisi és ignasiana. Ell mateix ho ha reconegut. I també ha volgut deixar clar que el Sínode

història recent de l'Església han donat missatges molt clars. El missatge de Francesc en aquest moment històric és d'una rellevància molt gran.

En la seva breu ponència sinodal va abordar temes capitals. Va partir del nou model eclesiològic proposat pel Papa per apuntar després dos dels temes més polèmics: acollida a persones homosexuals i accés als sagraments dels divorciats tornats a casar. Va voler posar el dit a la nafra?

La meua intenció ha estat, en realitat, la que el mateix Papa va plantejar a l'inici del Sínode: mostrar com avui l'Església és cridada a ser no només far, que il·lumina la humanitat amb una llum forta, però ferma i estàtica, sinó que és cridada a ser també torxa, que va on l'home realment és, camina i dialoga amb ell, i li porta la llum de la fe. La bonica imatge de la torxa no és nova. S'ha emprat molts cops, fins i tot pel papa Benet XVI. La llum de la fe ha de ser duta exactament on hi ha els homes i dones d'avui. I l'home avui viu situacions molt complexes, no ideals. N'hi ha que sí que viuen situacions ideals, però hi ha una gran part de la humanitat que està ferida. Amb la meua intervenció al Sínode volia, d'alguna manera, fer entendre la importància d'entendre avui l'Església com a hospital de campanya.

Aquest és realment el pensament de Francesc sintetitzat en quatre minuts!

És evident que m'he inspirat molt en el Papa perquè penso que la seva visió de l'Església és molt important per a avui: una visió que actualitza de manera molt forta el Concili Vaticà II. Penso sobretot en la *Gaudium et spes*. Francesc subratlla les relacions fonamentals entre l'Església i la realitat, entre l'Església i el món. Per a mi això és fonamental.

Els punts més problemàtics de la relatio, que d'altra banda, eren els que apareixien a la seva intervenció, no van assolir els dos terços a la votació final, hi ha por del canvi?

Sí, hi ha por. En alguns pares hi ha por del fet que, tocant o modificant alguns punts i obrint l'Església a situacions extremadament complexes, es pugui canviar la doctrina. Però en realitat, cap, absolutament cap pare sinodal, en cap moment del diàleg, no ha posat en dubte la doctrina, especialment la de la indissolubilitat del matrimoni. Això no s'ha plantejat mai, tot i que alguns ho hagin assenyalat i temut. Aquesta por ha de ser superada. Penso que és el temps correcte, just, per afrontar

«El Sínode ha estat una experiència bonica, molt intensa de confrontació, però no polaritzada sobre persones concretes sinó centrada en el bé de l'Església»

els reptes que se li presenten avui a l'Església.

Es pot esperar una obertura en aquests temes?

Penso que som davant d'un procés obert. L'important és que l'Església —tota l'Església, no només una part— es prengui un temps per reflexionar i assolir una visió serena d'aquests problemes i segons la voluntat de Déu, que és sens dubte una voluntat d'acollida i de misericòrdia.

Walter Kasper, Bruno Forte, Antonio Spadaro... Els nous Lutens de l'Església?

[Riu] No, em penso que no. Em sento absolutament catòlic. Ni el cardenal Kasper ni ningú no ha qüestionat la doctrina de l'Església. Tampoc Mons. Bruno Forte. I tants d'altres... Com he dit abans, s'ha volgut veure una polarització on no n'hi ha hagut. Una cosa, per exemple, que m'ha entristit molt és que ningú no ha parlat dels bisbes de diòcesis llatinoamericanes i asiàtiques que han pronunciat discursos extremadament valents. Ningú no se n'ha fet ressò. Això és clarament un defecte mediàtic. El Sínode ha estat, en realitat, una experiència molt bonica, molt intensa de confrontació, però no polaritzada sobre persones concretes sinó centrada en les idees i en el bé de l'Església.

Hi ha perill de cisma avui a l'Església?

No, en absolut!

Francesc exhorta a aturar la cultura de la destrucció

En el dia de Tots Sants visita el Cementiri del Campo Verano de Roma

Agències

Ciutat del Vaticà

El papa Francesc va acudir al Cementiri del Campo Verano, a Roma, on va criticar l'home modern que «es creu que és Déu», i va advertir sobre la «cultura de la destrucció» que ens porta a «devastar la vida, les cultures, els valors, l'esperança». En la missa pel dia de Tots Sants, el Pontífex va demanar pensar «en aquests sants ignorats» que són els infants malalts i afamats, pobres, refugiats i víctimes de la guerra.

Després de la pregària de l'Àngelus des de la finestra del palau apostòlic, el Papa es va unir espiritualment a tots els fidels que en diverses parts del món visiten els cementiris per recordar els seus éssers estimats i convidar a pregar perquè «la Ciutat Santa, estimada per jueus, cristians i musulmans, que en aquests dies ha estat testimoni de diverses tensions, pugui ser cada vegada més signe i avançament de la pau que Déu vol per a tota la família humana».

Davant de milers de persones congregades a la plaça de Sant Pere, el Pontífex va recordar que els dos primers dies de novembre constitueixen per als catòlics «un moment intens de fe, de pregària i de reflexió» sobre les «coses últimes» de la vida. Va assegurar que celebrant Tots Sants i commemorant els Fidels Difunts, l'Església peregrina a la terra, «viu i expressa» el vincle espiritual que l'uneix amb l'Església del cel.

«Avui donem glòria Déu per la legió innumerable dels sants i de les santes de tots els temps: homes i dones comuns, simples, a vegades

«L'home es creu que és Déu, que és un rei. Però és una indústria de destrucció. És fins i tot un sistema de vida que porta que les coses que no es poden ajustar s'excloïn»

«últims» per al món, però «primers» per a Déu», va sostenir i va agregar: «Al mateix temps recordem els nostres éssers estimats difunts visitant els cementiris: és motiu de gran consol pensar que es troben en companyia de la Mare de Déu, dels apòstols, dels màrtirs i de tots els sants i les santes del paradís.» A més, el Papa va dir que la festa dels sants recorda la «Jerusalem celeste» i va fer una crida a unir-se en la pregària per la ciutat de Jerusalem, a Terra Santa.

En la missa per la solemnitat de Tots Sants, el Pontífex va invocar l'ajuda de Déu «per aturar aquesta embogida cursa de destrucció». «L'home es creu que és Déu, que és un rei. Però és una indústria de destrucció. És fins i tot un sistema de vida que porta que les coses que no es puguin ajustar s'excloïn: s'ex-

clou els infants, les persones grans, els joves sense feina, els pobles», va subratllar.

En referir-se a l'inici de l'hivern en l'hemisferi nord, el Papa va dir: «Ara comença el fred: aquests pobres que han de fugir de casa seva, dels seus pobles, al desert, per salvar la seva vida i viuen en tendes de campanya, tenen fred i gana i no tenen medicaments.» «És com si aquestes persones, aquests nens malalts i afamats no comptessin, fossin d'una altra raça, no fossin humans», va lamentar, i va demanar als fidels que en el dia de Tots Sants «pensin en aquests sants ignorats».

El Papa prega pels seus predecessors

El papa Francesc va baixar el diumenge 2 de novembre, a les 18 hores, a les grutes vaticanes per pregar pels pontífexs allà sepultats i per tots els difunts. El 2 de novembre l'Església commemora els qui han deixat aquest món. Per aquest motiu, és tradicional que el Bisbe de Roma baixi aquest dia a pregar en privat davant la tomba dels seus predecessors.

Les grutes vaticanes es troben sota la basílica de Sant Pere, a un nivell superior respecte de la basílica constantiniana del segle IV. Hi ha capelles dedicades a diversos sants, i les tombes de reis, reines i papes a partir del segle X.

El lloc sagrat per excel·lència és el sepulcre de sant Pere, on es troba el tabernacle, del segle IV, manat construir per l'emperador Constantí, sobre la venerada sepultura de l'apòstol.

Aprovades les noves constitucions dels Legionaris de Crist

AICA / Ciutat del Vaticà

Després d'un procés de quatre anys, la congregació dels Legionaris de Crist ha rebut l'aprovació pontificia de les seves noves constitucions, tancant així la primera etapa del procés de renovació i purificació que es va iniciar en aquesta institució eclesial després de conèixer la doble vida del seu fundador, Marcial Maciel.

El P. Eduardo Robles-Gil, director general de la Legió de Crist, ha anunciat l'aprovació en una carta adreçada a tots els membres de la Legió, en la qual indica que està «agraït per les atencions paternals amb les quals els papes Benet XVI i Francesc i el cardenal De Paolis i els seus consellers han guiat les passes de la nostra congregació en aquests anys».

Les noves constitucions ja han entrat en vigor i són el resultat d'un període de tres anys de consultes i reflexions en què tots els legionaris han tingut ocasió de participar.

La primera part fa referència al carisma de la Legió de Crist, la segona descriu els quatre vots que han de fer els legionaris; després el text exposa les etapes de la formació, els trets dels candidats, la professió religiosa, els estudis, l'ordenació i l'administració de la institució.

Com a resposta al suggeriment de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica, les constitucions han inclòs diverses referències als documents del Concili Vaticà II i altres documents eclesials sobre la vida consagrada. La Congregació vaticana també ha sol·licitat incloure clares referències bíbliques i del Codi de Dret Canònic. Així mateix, s'ha suggerit aclarir la relació que hi ha entre el moviment laic del Regnum Christi i la Congregació dels Legionaris de Crist, una tasca que encara està en procés.

El Papa presidirà la missa de la Mare de Déu de Guadalupe

AICA / Ciutat del Vaticà

El papa Francesc presidirà per primera vegada el 12 de desembre una missa en honor de Nostra Senyora de Guadalupe, patrona d'Amèrica, a la basílica de Sant Pere del Vaticà. Participaran representants dels països llatinoamericans amb les seves banderes i es resarà el «Rosari guadalupà». La celebració eucarística estarà acompanyada per cants de la Missa Criolla del compositor argentí Ariel Ramírez. «El Sant Pare Francesc implorarà la seva intercessió per a l'evangelització dels seus pobles, per al seu creixement en humanitat i per a la construcció de condicions de pau, justícia i unitat entre les seves nacions germanes», ha destacat en la convocatòria la Pontificia Comissió per a Amèrica Llatina. La cerimònia serà televisada a diversos països llatinoamericans. L'endemà, 13 de desembre, la Pontificia Comissió per a Amèrica Llatina organitzarà un «esdeveniment guadalupà», que tindrà lloc a l'Auditori de l'Institut Patrístic Agustinià, i que tindrà com a objectiu estudiar amb més detall la figura i els missatges de Nostra Senyora de Guadalupe.

20

Anys Ràdio Estel

Queden
2
setmanes

la Nit

27 de novembre de 2014
al CCIB

35

Anys Catalunya Cristiana

Claret Serrahima

Preu 45 euros

27 de novembre a les 20.35 h

Sopar solidari al Centre Convencions
Internacional de Barcelona (CCIB)

La Caixa ES02 2100 1334 91 0200076078
(a l'hora de fer l'ingrés, cal posar nom, cognom i telèfon)

Per a més informació: **934 092 770**
lanit@radioestel.cat / lanit@catalunyacristiana.cat

RàdioEstel

Club *amics*

CatalunyaCristiana

El Papa demana lluitar contra les causes estructurals de la pobresa

Celebrada la Trobada Mundial dels Moviments Populars

Agències

Ciutat del Vaticà

El Papa s'ha reunit amb els participants en la Trobada Mundial dels Moviments Populars, organitzada del 27 al 29 d'octubre pel Pontifici Consell Justícia i Pau en col·laboració amb la Pontificia Acadèmia de les Ciències Socials i amb els líders de diferents moviments socials.

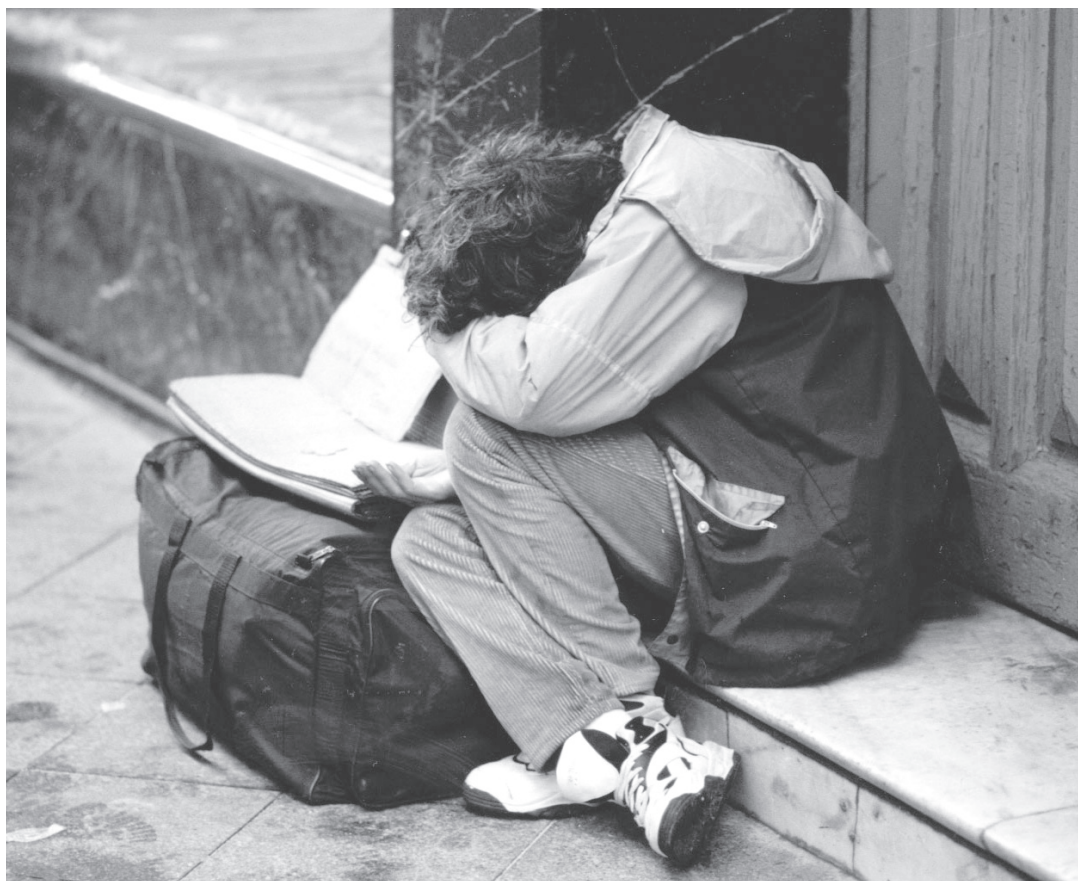
Francesc ha parlat del terme «solidaritat» en el sentit que «algunes vegades l'hem transformada en una mala paraula, que no es pot pronunciar; però és molt més que alguns actes de generositat esporàdics. És pensar i actuar en termes de comunitat, de prioritat de vida de tots sobre l'apropiació dels béns per part d'alguns». Per al Pontífex, es tracta també de «lluitar contra les causes estructurals de la pobresa, la desigualtat, la manca de feina, la terra i l'habitatge, la negació dels drets socials i laborals. És afrontar els destructors efectes de l'imperi del diner: els desplaçaments forçosos, les emigracions doloroses, el tràfic de persones, la droga, la guerra, la violència...».

El Bisbe de Roma ha recordat que aquesta trobada no responia a una ideologia, perquè els moviments no treballen amb idees sinó amb realitats: «No es pot abordar l'escàndol de la pobresa promovent estratègies de contenció que únicament tranquil·litzin i converteixin els pobres en éssers domesticats i inofensius.» Per això, ha afirmat que aquesta reunió tenia en compte un anhel molt concret, «cosa que qualsevol pare, qualsevol mare vol per als seus fills: terra, sostre i feina. És estrany, però si parlo d'això per a alguns resulta que el Papa és comunista».

Una altra vegada, com fa en les seves darreres intervencions públiques, el Pontífex ha al·ludit a la «cultura del descart», que té lloc quan «al centre d'un sistema econòmic hi ha el déu diners i no l'home, la persona humana».

El Papa ha esmentat el problema de l'atur i ha subratllat que qualsevol treballador «té dret a una remuneració digna, a la seguretat social i a una cobertura de jubilació. Aquí hi ha drapaires, recicladors, venedors ambulants, modistes, artesans, pescadors, pagesos, constructors, miners, obrers d'empreses recuperades, tot tipus de cooperativistes i treballadors d'oficis populars que estan exclosos dels drets laborals, a qui se'ls nega la possibilitat de sindicar-se, que no tenen un ingrés adequat i estable. Avui vull unir la meua veu a la seva i acompanyar-los en la lluita».

Francesc no ha oblidat referir-se a l'ecologia i la pau: «No pot haver-hi terra, no pot haver-hi sostre, no pot haver-hi feina si no tenim pau i si destruïm el planeta. La creació no és una propietat de la qual podem disposar

al nostre gust. (...) La creació és un regal, un do meravellós que Déu ens ha donat perquè en tinguem cura i l'utilitzem en benefici de tots, sempre amb respecte i gratitud.»

El Pontífex ho ha aprofitat per fer diferents preguntes molt directes: «Per què en aquest sistema s'ha tret l'home, la persona humana, del centre i se l'ha reemplaçat per una altra cosa? Per què es rendeix un culte idòlatric als diners? Per què s'ha globalitzat la indiferència?» I ell mateix ha respost: «Perquè el món s'ha oblidat de Déu, que és Pare; s'ha tornat orfe perquè ha deixat Déu de banda.»

Francesc ha encoratjat els cristians a viure un programa «revolucionari», les benaurances, i ha accentuat la importància de caminar junts. Finalment, ha assenyalat que «els moviments po-

«Si parlo de terra, sostre i feina, per a alguns resulta que el Papa és comunista»

pulars expressen la necessitat urgent de revitalitzar les nostres democràcies (...) És impossible imaginar un futur per a la societat sense la participació primordial de les grans majories i aquest protagonisme excedeix els procediments lògics de la democràcia formal».

no admeten dobles interpretacions». Els delegats han experimentat, amb les paraules del Pontífex, «l'actitud fraterna, pacient i càlida de Francesc amb tots i cadascun de nosaltres, en especial amb els perseguits, també expressa la seva solidaritat amb la nostra lluita, tantes vegades desvaloritzada i prejutjada, fins i tot perseguida, reprimida o criminalitzada».

Els representants de les organitzacions de base han coincidit en el fet que les xifres «horroroses» de la desigualtat s'han de buscar en «la naturalesa inequívoca i depredadora del sistema capitalista que posa el lucre per sobre de l'ésser humà... L'enorme poder de les empreses transnacionals que pretenen devorar i privatitzar-ho tot són el primer violí d'aquesta simfonia de destrucció».

Les floretes del papa Francesc

Els escèptics del papa Francesc

Al front porto un senyal que hi posa: «Cristià catòlic.» Arreu on vaig tots els comentaris sobre religió van dirigits a mi. Moltes de les meves amistats són atees o agnòstiques. Sempre hi ha una petita broma, una crítica, un despropòsit, una interrogació... La meua creença, per a tots ells, és el que sóc. Porto la condició de cristià a sobre, vint-i-quatre hores, com un estigma sense poder alliberarme'n, però la porto amb alegria. Em sento com un ambaixador amb un càrrec que no ha triat mai.

D'un temps ençà aquesta feina se m'ha fet més lleugera amb el papa Francesc. Li'n dono les gràcies. En aquests entorns perifèrics de l'Església es respira un cert optimisme. Alguna cosa alegre arriba a través de la figura del papa Francesc.

Les coses bones i alegres dins de l'Església ja existien abans del papa Francesc, però no es veien. El Papa les ha posades en un púlpit mediàtic a través de gestos, paraules senzilles i imatges eloqüents. El seu missatge arriba a fora de l'Església amb energia positiva i jo tinc menys dificultats d'explicar i de traduir al meu entorn el missatge de l'Evangeli.

Amb tot, curiosament, dins de l'Església tanta positivitat ens posa en alerta. Estem tan acostumats a defensar-nos per inèrcia de tot i tothom, que ens tornem escèptics. Mentre els amics foranis a l'Església s'entusiasmen amb les seves paraules, dins sorgeixen veus plenes de por i de desconfiança. Això de la por no és gens evangèlic; molt farisaic. Si l'Esperit bufava per als altres Papes, per a aquest, amb més raó.

**Jordi
Sánchez
Torrents**

Madrid

Càritas i FOESSA alerten de l'augment de l'exclusió

Demanen enfortir els sistemes públics de protecció social

Redacció
Madrid

Càritas i la Fundació FOESSA (Foment d'Estudis Socials i Sociologia Aplicada) han presentat el VII Informe sobre exclusió i desenvolupament social a Espanya 2014. És fruit d'un treball de recerca realitzat en els darrers cinc anys en què hi ha participat un equip de més de 90 experts i investigadors de 30 universitats.

L'informe assenyalava que el nucli central de la societat espanyola considerat en situació d'integració social plena és una estricta minoria. Actualment, representa només el 34,3%, mentre que el 2007 superava el 50%. La població exclosa a Espanya ascendeix al 25% i afecta gairebé 11.746.000 persones. D'elles, cinc milions estan en situació d'exclusió severa.

La precarietat afecta àmbits com l'habitatge i la salut. Dels 11,7 milions d'exclusos, el 77,1% pateixen exclusió de feina; el 61,7%, exclusió de l'habitatge, i el 46%, exclusió de la salut.

En relació amb el perfil sociològic, són les famílies més nombroses les que s'han vist més afectades, on hi ha molts infants i joves. També s'ha multiplicat de forma generalitzada la vulnerabilitat de la joventut. En aquest sentit, l'informe parla d'una «generació hipotecada».

L'estudi reflecteix els alts nivells de desigualtat salarial, la limitada capacitat redistributiva del sistema d'impostos i un sistema de prestacions reduït, poc protector en el temps i que no s'adequa a les necessitats de les llars segons les seves característiques. L'informe destaca que ens trobem en un moment en què les necessitats d'ajustament són les que guien les decisions polítiques.

Assenyalava també com els efectes de la crisi en la renda són preocupants perquè el percentatge de llars afectades per problemes de privació material i de pobresa monetària ha augmentat gairebé un 50%. A més, la crisi no ha afectat tothom de la mateixa manera. Aquesta situació ha imposat importants canvis en el model de relacions socials, que es caracteritzen per la «dualització» i la «polarització» social. És a dir, que els més vulnerables i més pobres disposen de menys recursos i pateixen pèrdua de centralitat en les decisions, mentre que els més rics compten amb més recursos i més centralitat en les decisions. De fet, s'ha trencat el contracte social, que era la base de l'estructura del benestar, i que s'està convertint en un «contracte mercantil».

L'informe assenyalava l'existència d'una «generació expulsada» de treballadors, per als quals ha disminuït el tipus de lloc que exercien i la qualificació del qual és escassament aplicable en altres sectors. En aquests moments la taxa de treballadors exclosos se situa en el 15%. El treball ha deixat de

ser un espai de consolidació de drets per ser un espai de vulnerabilitat i de pèrdua de capacitat econòmica, social i personal.

L'estudi confirma que les retallades en serveis socials i benestar són incompatibles amb la consecució de l'objectiu de reducció de la pobresa recollit en l'Estratègia Europea 2020. Altres drets com la sanitat, educació, protecció social i suport a la dependència presenten condicions d'accés cada cop més restrictives. Per als autors de l'informe, les reformes en el sistema de benestar social han suposat una regressió en les polítiques socials.

Cooperació internacional i immigració

Una altra dada que es desprèn de l'informe és la reducció excepcional del pressupost de cooperació, cosa que ha portat aquesta política a la irrellevància i ha dilapidat el modest lideratge internacional que Espanya havia aconseguit en la passada dècada. En aquest aspecte, Espanya no està impulsant un cosmopolitisme solidari.

Sobre la immigració, es posa en relleu que el model actual és rígid i atomitzat i suposa una abusiva instrumentalització d'éssers humans vulnerables, a més de generar ineficiències econòmiques molt clares.

L'informe parla de l'«estrabisme ètic» que caracteritza les polítiques migratòries de la UE, que fa considerar, d'una manera, el perill que amenaça la vida de les persones quan són objecte

Apareixen nous models socials que permeten qüestionar i viure de forma real lluny de les lògiques de la privatització, la individualització i la mercantilització

Les reformes en el sistema de benestar social han suposat una regressió en les polítiques socials

de persecució política o armada, i de l'altra, quan les seves existències estan igualment amenaçades per la fam, la pobresa econòmica severa o la impossibilitat d'accedir a l'atenció mèdica. L'estudi no únicament reflecteix les ombres del moment actual, també analitza les fortaleces de la nostra societat com són la família, la societat civil i la participació.

L'informe posa de manifest el sorgiment d'una gran quantitat d'iniciatives de voluntariat i d'acció col·lectiva, d'experiències d'intercanvi i col·laboració recíproca, que recanalitzen les energies associatives. Els autors constaten que apareixen nous models socials que permeten qüestionar i viure de forma real lluny de les lògiques de la privatització, la individualització i la mercantilització.

L'estudi assegura que encara s'està a temps per a una reacció col·lectiva que inverteixi les tendències cap a la fractura social, en la mesura en què existeix un marc solidari que encara es manté en la societat espanyola. Per això, sosté que ens trobem davant d'un canvi global, en què una part de la societat s'ha posat en moviment i s'ha dinamitzat a una part de la humanitat.

Càritas i la Fundació FOESSA han volgut oferir propostes dirigides al conjunt de la societat, dels poders públics i dels agents socials i econòmics, que permetin tallar les causes estructurals de l'exclusió social a Espanya. Aquestes propostes s'estructuren en tres eixos, orientats a l'àmbit del desenvolupament social, al dels efectes de la pobresa i al de la construcció del bé comú.

Per consultar l'informe complet podeu visitar aquesta web: www.foessa.es/informe.

Així, s'identifiquen capitals socials com la solidaritat familiar i les xarxes d'ajuda que resisteixen malgrat el

«Els emigrants ens ajuden a ser Església de veritat»

Mons. Santiago Agrelo, arquebisbe de Tànger

Samuel Gutiérrez

Una cosa és parlar de pobresa i una altra trobar-s'hi. El nomenament el 2007 de fra Santiago Agrelo, o.f.m., com a arquebisbe de Tànger li va suposar un canvi radical de mentalitat i de vida. Juntament amb els pobres i els emigrants ha descobert aspectes de l'Evangeli que desconeixia. I ha alçat la veu. Ha sentit que havia d'alçar-la. Per denunciar sobretot la injustícia que es viu avui a la frontera sud d'Europa.

Ja li diuen «l'arquebisbe dels emigrants».

No n'hi ha motiu. En tot cas, es podrà dir que l'Església de Tànger, de la qual sóc pastor, és una Església que es preocupa, i molt, pels emigrants. Una preocupació, d'altra banda, que ja existia abans que jo arribés. En aquesta Església tots estem molt implicats en aquest camp i no sóc precisament jo qui porta el pes més gran d'aquesta tasca. Ho porta sobretot la delegació diocesana de Migracions, que dirigeix un grup de Religioses Carmelites Vedrunes.

Entenc que no vulgui protagonismes, però la seva veu s'alça amb contundència per denunciar situacions d'injustícia a la frontera sud d'Europa.

Quan vaig arribar a Tànger em vaig trobar amb una realitat que només coneixia d'oïda, a través dels mitjans de comunicació i del llenguatge que se sol emprar per descriure la realitat dels emigrants. És un llenguatge que tendeix a allunyar-los de la nostra sensibilitat i a aixecar murs entre ells i nosaltres. Un cop la vida et situa entre ells, la mateixa vida i visió de les coses et canvia. Si et trobes cada dia davant de casa gent que cerca ajuda, homes fets i drets, però amb tanta por que han perdut fins i tot la parla, qualsevol imatge que hagi interioritzat desapareix. La realitat s'imposa: la realitat de l'explotació de la dona en els camins dels emigrants, de la precarietat dels nens, de la indefensió generalitzada dels emigrants... Tot això t'afecta i no et queda més remei que alçar la veu. Cal donar-los veu. Crec que tinc alguna cosa a dir i ho dic, sense importar-me si és políticament correcte o no. No obstant això, insisteixo a subratllar que és l'Església de Tànger la que està darrere de tot això. La meua persona és secundària. Un bon exemple és la carta denúncia que vam fer fa un temps i que va tenir força ressò mediàtic. Aquella carta no la vaig escriure jo, ho va fer una carmelita vedruna. La responsabilitat d'aquella carta són totes les institucions de l'Església de Tànger. No és la veu del bisbe, sinó la de tota l'Església. L'Església és més profundament Església quan és a prop dels pobres.

A les perifèries.

És clar! La Bona Notícia és per als pobres. Aquesta dimensió pertany al cor mateix de la nostra fe i hauria de ser recuperada a l'Església. L'essencial no és la ideologia, ni el credo, això ve després, sinó l'Evangeli anunciat

i ofert als pobres. Nosaltres som els primers pobres a rebre'l. Si a l'Església prescindim dels pobres, prescindim de l'Evangeli.

Davant del drama que dia rere dia veiem a les fronteres d'Àfrica, contra qui s'alça la seva indignació?

S'alça contra la ceguesa, que de vegades em sembla una ceguesa interessada i voluntària: «Sé que hi sou però no us vull veure.» Aquesta és la impressió que fa sempre que a Europa i a Espanya es prenen decisions en relació amb els emigrants. El denominador comú no és buscar una resposta a la necessitat de l'emigrant, sinó aconseguir una seguretat més gran a les fronteres. Gastem piles de recursos per assolir aquesta suposada impermeabilitat quan, en realitat, mai no podrà ser assolida. No es pot impermeabilitzar cap frontera. Hi ha milions de persones que busquen un futur millor per a la seva vida! Perquè no oblidem que Àfrica fa molts anys que és espoliada. El dret a emigrar és un dret universalment reconegut. I a més de ser un dret, és una circumstància inevitable. No ho aturarem. Això suposa que els emigrants cada vegada han de posar més en risc la vida i patir patiments més grans, vexacions, esclavatges... Els governs es neguen a veure-ho: continuen parlant de fronteres quan caldria parlar de persones. Per a l'Església això suposa un desafiament i alhora una oportunitat. Els emigrants ens ajuden a ser Església de veritat. Dono gràcies a Déu per ser en un lloc en el qual als pobres els puc veure directament. Això m'ajuda a créixer en humanitat. Els pobres m'evangelitzen. Ens evangelitzen. Gairebé diria que els necessitem per no trair l'Evangeli.

Darrerament s'ha dit que entre els emigrants estan entrant jihadistes a Europa...

És un intent de justificar l'injustificable. La impermeabilitat de les fronteres necessita ser justificada. D'aquí els discursos alarmistes sobre la violència dels emigrants, sobre la categoria social, sobre el risc del terrorisme... Tot això és un llenguatge interessat. Demonitzar el qui arriba és una actitud, a més d'injusta, molt poc intel·ligent. Qui arriba aportarà el que és seu. La majoria dels qui vénen són joves i aporten la força de la joventut. També aporten alguna cosa que aquí és absent: il·lusió de futur. Quanta il·lusió de futur cal per poder enfrontar-se al desert, al mar, a la humiliació, a les màfies, a la mort! La seva il·lusió és una riquesa per a qualsevol societat. Sense tallar amb l'avantatge enorme de l'enriquiment cultural i espiritual que suposen totes aquestes persones. Espero el dia en què canviïn els llenguatges i comencem a parlar-ne com una possibilitat real de creixement per a tothom.

Vostè ha arribat a afirmar que «Déu és d'esquerres». Suposo que no deu haver estat ben rebut en alguns sectors...

El que realment vaig voler dir ho entén tothom. En la naturalesa de l'Evangeli hi ha que sigui realment per als pobres i Jesús realment ho va ser. És una lluita contra el mal que afecta la humanitat. Hi ha qui critica que l'esquerra política això no ho faci. Jo aquí no hi entro, però és innegable que l'esquerra ha tingut sempre un interès més gran per enarborar la bandera de l'opció pels pobres, tot i que no hagi estat coherent.

Se sent en sintonia amb un Papa que també ha estat etiquetat ja de roig i progressista?

Moltíssim! Jo en la vida he viscut moltes circumstàncies diverses, però juntament amb l'activitat acadèmica, sempre he estat també en contacte

amb determinades perifèries. Això m'ha enriquit i m'ha obert espais per a la comprensió de l'Evangeli i des dels pobres. Potser per això quan he sentit el Papa parlar dels pobres, i fer-ho de la manera com ho fa, l'he sentit molt proper. És el que visc des de fa molt de temps!

Francesc podrà reconstruir la casa de l'Església?

La capacitat no serà seva, sinó que serà nostra. Dependrà de les comunitats eclesials i dependrà també molt dels sacerdots, dels religiosos, fins i tot més que dels bisbes. És important que siguem capaços de qüestionar la nostra pròpia vivència de l'Evangeli i estiguem disposats a canviar radicalment. A l'Església no ens podem permetre el luxe de parlar com llores sense preguntar-nos si qui ens escolta entén el que diem. Tot això no ho pot arreglar només el papa Francesc. Depèn de tots. L'altre s'ha de trobar amb la meua vida, no amb una ideologia que porto implantada com un xip. La ideologia és l'obstacle més gran per apropar-te i acollir el misteri.

El que vostè proposa és una revolució en tota regla.

L'Evangeli és la revolució! Veure en l'altre algú amb qui compartir la vida forma part d'un procés d'educació que no es dóna avui ni a la política, ni a l'escola, ni a la família... ni a l'Església. Somio amb una comunitat cristiana, que també ho sigui de culte, però que sigui sobretot una comunitat de vida. Actualment tenim comunitats de culte. Ens apleguem per al culte i poca cosa més! La comunitat cristiana ha d'ocupar-se dels malalts, dels nens, dels aturats, dels pobres, dels emigrants... Qualsevol membre de la comunitat ha de poder trobar a la comunitat una referència existencial. Perquè el cristianisme és una vida. Si no, no és res.

Punt de vista

Àngel Miret i SerraProfessor associat del departament de Ciències Polítiques
Universitat Pompeu Fabra

En defensa dels immigrants

El Senyor diu: «No maltractis ni oprimeixis els immigrants, que també vosaltres vau ser immigrants al país d'Egipte.» Aquestes paraules del llibre de l'Èxode (Ex 22,20-26) expressen de forma essencial però precisa allò que se'ns demana als cristians en la que ha de ser relació fraternal amb els immigrants. Amb aquelles persones que, fugint de la misèria i de la violència, emigren cap a Europa, amb la convicció —sovint errònia— que aquesta serà terra d'oportunitats i dignitat per a ells i les seves famílies. Aquesta reflexió me l'han suggerit les recents manifestacions del ministre de l'Interior en el sentit que es podria modificar l'actual llei d'estrangeria per tal de fer possible el denominat «retorn exprés», és a dir, la possibilitat que les persones immigrants que aconseguissin saltar la tanca de Ceuta o Melilla poguessin ser retornades per la policia, de forma immediata i sense cap altre tràmit, al Marroc. Cal dir que, a hores d'ara, l'actual marc normatiu prohibeix, si més no sobre el paper, aquesta forma de devolució, de tal manera que un cop en territori espanyol s'ha d'incoar un procediment administratiu d'expulsió que implica el reconeixement de diferents drets: d'audiència, d'interpret, d'assistència lletrada, etc. I dic «sobre el paper» perquè sovint aquests drets s'han vulnerat: recentment, un jutge ha imputat per un presumpte delictes de prevaricació un coronel de la guàrdia civil per fer devolucions «en calent», i tenim ben presents les imatges dels africans asseguats hores

i hores a les tanques mentre membres de la guàrdia civil els feien baixar, a vegades a cops de bastó.

El Sant Pare Francesc, fill d'immigrants italians, ha assumit la defensa aferrissada de les persones immigrants. Recordo algunes paraules colpidores que va pronunciar a l'illa de Lampedusa: la condemna de «la globalització de la indiferència davant el drama de la immigració il·legal», «la cultura del benestar ens torna insensibles als crits del proïsme, ens fa viure dins d'una bombolla de sabó, bonica però buida». I finalment, la demanda de perdó en nom de tots nosaltres: «Demanem perdó per la indiferència de germanes i germans.»

Europa ja no necessita immigrants, no requereix de mà d'obra barata. I ara fan nosa. I els governs europeus endureixen progressivament les lleis per tal de fer-los la vida encara més difícil, oblidant la dignitat inherent a la seva condició de persones. Però els polítics no actuen així perquè sí, sinó amb fred càlcul electoral, coneixent que bona part de l'opinió pública és favorable a aquestes mesures.

L'estratègia del govern espanyol va en aquesta línia: supressió de l'assistència sanitària en diferents circumstàncies, les maleïdes ganivetes feridores a les tanques, potser l'expulsió en calent... Entenc que el nostre deure, com a cristians i com a ciutadans compromesos consisteix senzillament a aplicar amb fermesa les paraules de l'Èxode: «No maltractis ni oprimeixis els immigrants.»

Saber escoltar

Joan Guiteras i VilanovaDegà del Capítol Catedral
de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

El desert floreix en la paciència

Sant Pau, en el capítol 13 de la primera carta als cristians de Corint, escriu aquest text admirable: «La caritat és pacient, és bondadosa; la caritat no té enveja, no es vanagloria, no s'enorgulleix, no és insolent, no busca el propi interès, no s'irrita, no té en compte el mal, no s'alegra de la injustícia, sinó que s'alegra amb la veritat; tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta.» Paraules que concreten el que comporta l'amor cristià, la virtut principal del seguiment de Jesús.

Els mots paulins mostren la bellesa de l'amor. Són força els nuvis que escullen aquesta lectura per al gran

dia del casament. Hi deu haver influït la ressonància d'aquest passatge bíblic, llegit en les noces dels reis actuals, molt ben declamat per l'àvia de la núvia? La televisió serveix per transmetre coses bones. Però, els catòlics hem de conèixer un xic més la Bíblia. Som gent de poca lectura?

Sant Pau no fa altra cosa, en el fragment esmentat, que glossar els components de la caritat. Escriu que la primera qualitat és la paciència, moltes tones d'aquesta virtut!

La caritat no pot ser intermitent, ara sí, ara no. No ens podem cansar de la caritat, ni exercir-la només si tenim un bon dia. No és fruit, solament, d'un instant d'entusiasme ni d'una recerca de sensacionalisme. Hi ha qui és capaç d'un gran gest, però no es presta a fer un servei continuat. No és sols emoció, sinó continuïtat. L'amor necessita la paciència, a fi que sigui una flama que es manté —que s'ha de mantenir— sempre encesa.

Un entès en espiritualitat ha escrit: «El desert floreix en la paciència. I l'amor és un jardiner capaç d'esperar.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja Capellà del Montanyà
ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net

Andorra-Sant Miquel d'Engolasters

Abans d'acabar la descripció d'edificis que he anat fent darrerament, no em vull oblidar parlar breument d'una institució anomenada AINA (Any Internacional del Nen a Andorra). En principi és una casa de colònies, però no com qualsevol altra. La conec poc, però el contacte que hi he tingut m'assegura que és una obra admirable. Admirable per la dedicació i servei a la joventut en diferents realitzacions que s'hi couen. Per a mi, personalment, també té un gran valor per l'amabilitat i confiança amb què es tracta el qui hi arriba. Està situada a Canillo i, del seu rector, Mn. Ramon, només n'he sentit elogis i sé per experiència que els seus col·laboradors tracten el visitant amb hospitalitat i simpatia.

N'hi ha que diuen que a Andorra hi ha més de 45 esglésies, però en altres llocs llegeixo que passen de 50. Això té una explicació. Uns quants edificis van ser castells, altres n'han modificat l'estructura i la utilització. Per això no és possible donar una xifra exacta.

Acabo amb la que he visitat més vegades: Sant Miquel d'Engolasters. La petita nau és anterior al segle XII, i, el campanar, una mica posterior. En sorprèn l'altura de 17 m al costat de la qual té el cos de l'església i l'absis. Les pintures romàniques que llueix la part superior són reproducció de les autèntiques, que avui són al museu MNAC de Barcelona. A la part superior del campanar s'hi poden observar uns caps senzills i toscos al centre dels arcs. Són molt senzills, també d'estil romànic i es confonen dins del conjunt. Si m'hi refereixo és perquè són de les poques escultures que hi ha en aquest petit Estat, de la descripció succinta del qual avui m'acomio.

Les Valls d'Andorra són precioses a la vista, museus d'ícones i de miniatures, entre altres, i un altre en el futur, en el qual vull col·laborar. Pistes d'esquí, hotels, comerços. No hi manca res.

La peculiaritat més original és que els Caps d'Estat són el president de França i el Bisbe d'Urgell que, a títol personal, és arquebisbe. Ell i el Bisbe de Roma són els dos únics del món que gaudeixen d'aquesta característica, que no m'atreveixo a anomenar-ho privilegi, encara que jo crec que ho és. I crec que la gestió que realitzen, em refereixo a aquests dos últims, que són els que jo he conegut, és encertada. En realitat el govern és de règim democràtic, elegit pels ciutadans, que segons estadístiques només són 76.098. Els residents són molts més. Tinc la impressió que el clergat és estimat i respectat. També que el seu ministeri parroquial és exemplar. Conferències i congressos. Col·legis religiosos i residències, de monjos, frares i de la Prelatura de l'Opus Dei. Cada any un pelegrinatge a Terra Santa, presidit amb encert pel meu amic, Mn. Sarries, a qui no em canso d'elogiar, és un complement adient dels ensenyaments bíblics que imparteix durant el curs.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

9-N: reflexions a peu d'urna

Els fets se succeeixen amb tanta celeritat que qualsevol previsió de futur resulta arriscada. Escric aquestes línies dues setmanes abans del 9-N. Deixo la superfície per capbussar-me en els corrents profunds dels esdeveniments, que són molt més permanents i constants. La pilota és a la teulada de la política, però les conseqüències del que vivim afecten tots els ciutadans, al marge de les seves conviccions.

Primer, els que van aguditzar el problema es mostren incapaços de solucionar-lo. Rajoy y Sáenz de Santamaría, amb la seva recollida de firmes, per motius electorals, contra l'Estatut de Catalunya, van abocar la societat catalana en un carreró sense sortida. El Tribunal Constitucional, minvat i sense prestigi, va fer la resta. Ara es parapeten darrere la Constitució i utilitzen els recursos de l'estat sense escrúpols per neutralitzar els moviments favorables a la votació. Quan no hi ha esperit, la lletra mata. La negociació posterior de dialogar sobre el pacte fiscal va reblar el clau. La recentralització, contrària a l'esperit de la Constitució del 78, està culminant en un enfrontament sòrdid. La manca actual de diàleg, malgrat les promeses contínues, també té motius electorals. Els partits radicalment espanyolistes representen una amenaça a les urnes perquè els pot prendre vots. Fins i tot el PSOE s'apunta al corrent. Tots estan insegurs davant dels nous partits i els moviments socials emergents. Segon, Catalunya no acaba d'articular la societat amb la política i no aconsegueix donar prioritat a l'eix nacional (Catalunya-Espanya) sobre l'eix ideològic (esquerra-dreta). Tot es barreja. També motius electorals interfeixen en les decisions. L'adversari és fonamentalment el sistema, ancorat amb força en el poder central, però amb tentacles importants a Catalunya (la casta i els partits servils). No és tant un combat entre ciutadans, malgrat que els relats

La pilota és a la teulada de la política, però les conseqüències del que vivim afecten tots els ciutadans

creats artificialment ho pretenguin. Es tracta, sobretot, d'una lluita descarnada de poder. L'ambició i la manca de respecte han incrementat exponencialment i en poc temps les actituds secessionistes i les postures s'han polaritzat.

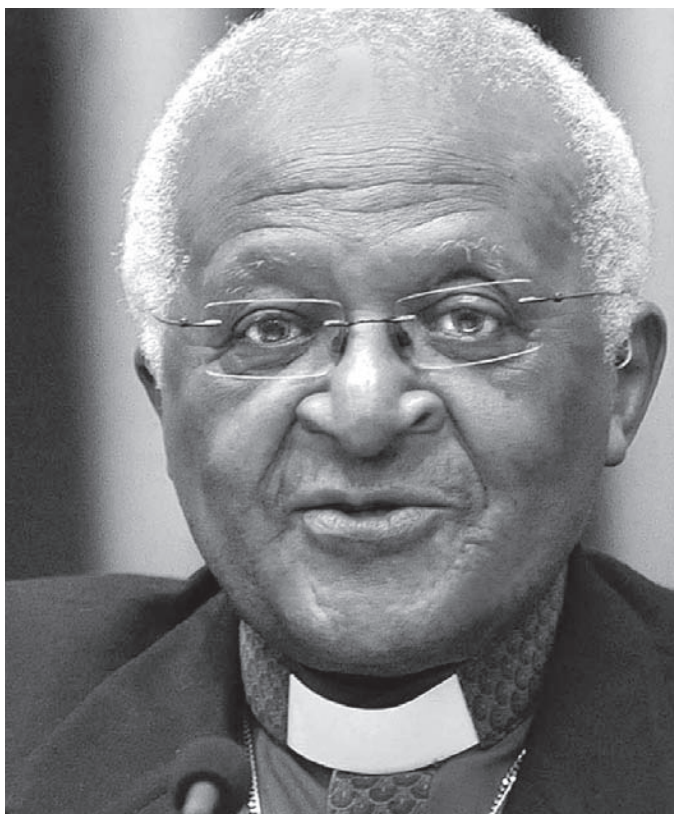
Tercer, l'imperi del que és virtual sobre el que és real. Els mitjans de comunicació, les xarxes socials... generen escenaris nous. No busquen retratar la realitat, sinó manipular-la al seu gust. Més encara, crear-la. Es funciona per consignes. Es vol fer creure a la gent el que convé al poder. Abans, els mitjans estaven en mans d'uns pocs. Ara ho continuen estant, però les xarxes socials se sostenen a una influència única. La ira que transmeten molts comentaris obstaculitza una convivència sana.

Tant si continuem junts com si ens independitzem, la tasca és immensa. Requerirà diàleg, tolerància, obertura... Cicatritzar ferides no és gens fàcil. L'ego de molts protagonistes i l'interès de les elits pot fer malbé moltes coses.

Zoom

Eduard Brufau

Let Catalans vote, «Deixeu votar els catalans». Aquest és el títol del manifest que deu personalitats internacionals han signat perquè es permeti un referèndum a Catalunya. El text defensa «que la ciutadania de Catalunya pugui votar sobre el seu futur polític i que es negociï de bona fe d'acord amb el resultat». Entre els signants hi ha dos premis Nobel de la Pau, l'arquebisbe sud-africà Desmond Tutu i el pacifista argentí Alfredo Pérez Esquivel.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Viure en el silenci...

Aquesta setmana vull parlar d'una pobresa diferent: la de certes minusvalideses que poden esdevenir riqueses veritables segons les actituds de les persones que les pateixen.

Des de fa uns anys gaudeixo d'una amistat que va creixent gràcies a les tècniques actuals de comunicació, concretament als missatges de mòbil. És una dona sorda de naixement que viu en el silenci més absolut, però que manté oberts els altres sentits externs i interns. D'aquesta amiga n'he après molt del seu món. Una de les primeres lliçons que em va donar em va fer entendre que, si els cecs estan

Hem d'aprofitar al màxim allò que tenim i aconseguir extreure tot el possible del que ens manca

aïllats del món físic, els sords pateixen un aïllament més profund i una soledat més gran del món psíquic. Per això la comunicació escrita és per a ells d'una gran riquesa.

La meua amiga és molt sensible a la bellesa i té un món interior molt ric. Sovint es pregunta com serà la música o el so de les onades del mar... Espera que al cel en pugui gaudir. Les seves lliçons —sense que ella en fos conscient— han estat per a mi magistrals per entendre el món d'aquells que els manca algun sentit.

Em deia que, de petita, contemplava amb goig una imatge de Jesús Bon Pastor al col·legi i afegeix: «Quan passava pel seu costat, m'agradava molt mirar-lo i pensava: Déu no m'ha donat l'oïda, però m'ha deixat construir el meu món d'imatges que són un cant a la vida.»

El dia de la inauguració del V Centenari del Naixement de Santa Teresa va anar a la Sagrada Família i, després, escrivia: «Hi veia Déu per tot arreu. En aquells vitralls amb la llum del sol que arribaven a les columnes pintant-les de colors divins... Em feien pena els cecs perquè no poden veure tanta bellesa. Suposo que algú els explicarà en què consisteix. I podran comparar-lo amb el sentiment davant d'una peça de música que els arribi a l'ànima.»

La meua amiga m'ha ensenyat el goig d'aprofitar al màxim allò que tenim i aconseguir extreure també tot el possible d'allò que ens manca. Amb veritables esforços i gràcies a la constància del seus pares i la seva escola —Teresiana— va aprendre a articular sons que ella no sent i a llegir els llavis... Per això gaudeix de la vida en la mesura que li permet la seva minusvalidesa, i és feliç.

I acabo amb unes paraules que em va escriure fa uns dies: «Una vegada li vaig preguntar a la meua germana com se sentia el vol d'una mosca. M'ho va explicar agitant un vano i fregant lleugerament les meves mans. Me'n vaig fer una idea, malgrat que no fos exacta.»

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

Membre de la Societat Espanyola de Medicina Marítima

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826

Mòbil: 639 474 741

c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 10 euros

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Des del monestir

Sant Benet, patró d'Europa

El 24 d'octubre del 1964, ara ha fet 50 anys, el papa Pau VI proclamava sant Benet patró d'Europa, per mitjà de la carta apostòlica *Pacis nuntius*.

Benet, nascut a Núrsia cap al 480 i mort a Montecassino el 547, va ser un home que, com ha dit la germana M. Assumpció Pifarré, priora del monestir de Sant Daniel, «recollí l'herència del monaquisme antic i l'adaptà al seu temps, organitzant així la vida monàstica a Occident». Per mitjà de la cultura, la pregària i el treball, sant Benet posà els fonaments de l'Europa naixent, donant lloc d'aquesta manera a una nova civilització. Va ser amb el llibre, la creu i l'arada, que sant Benet organitzà els monestirs com a

llocs de cultura, d'acolliment i de pregària, i de treball. Fa 50 anys, el papa Montini destacava així la importància de la vida monàstica: «L'Església té necessitat encara avui d'aquesta forma de vida religiosa, i el món encara ara en té necessitat.» Segons Pau VI, enmig d'un món assedegat, «és aquesta set de veritable vida personal el que conserva en l'ideal monàstic la seva actualitat».

Per al papa Pau VI, Europa era hereva de «les arrels cristianes que sant Benet, de tantes maneres, li va donar». Per això el Papa presentava el sant abat com a «missatger de pau, realitzador d'unió, mestre de civilització, herald de la religió de Crist i fundador de la vida monàstica a Occi-

dent».

Com ha dit el P. Josep M. Soler, abat de Montserrat, «en la Regla [que sintetitza el seu camí espiritual, el seu carisma en l'Església] i amb la seva intercessió, sant Benet continua oferint la seva saviesa, no solament als monjos, sinó a tots els homes i dones d'avui». Per això els monestirs han de ser escoles de caritat i de fraternitat, on es conreï i s'aprengui l'art de l'amor, per tal que la vida fraterna sigui una experiència de comunió.

Que sant Benet ens ajudi a fer de la vella Europa i de cada comunitat monàstica un espai més humà, on aprenguem a acollir-nos els uns als altres amb un amor ferventíssim.

P. Josep Miquel Bausset
Monjo de Montserrat

La sal de la terra

Practicar valors diferents

La qualitat que fa d'una realitat personal o material quelcom preferit, apreciat o desitjat, l'anomenem valuosa, té valor. Reconeixem valors corporals, intel·lectuals, afectius, estètics, espirituals. Triem segons les enquestes d'opinió, primer els pertanyents a la família, després a la feina, i l'agradable vida per davant de l'autonomia, l'altruisme i gairebé per darrere de tot els institucionals, siguin eclesíastics, polítics o econòmics.

La crisi de valors, de preferències, de confiança, de responsabilitat i el desengany de les institucions, tradicionalment ostentadores de valors, no resulten alienes a la darrera crisi econòmica. Semblava astut enganyar una mica, cisar una mica més i només incomplir —o retallar— l'acordat. El desordre establert empaita la societat del benestar, que ara s'enfonsa sense que ni tan sols hagi arribat a tothom. Perquè la cobdícia i la supèrbia sense límits han ridiculitzat màximes com aquella que diu «l'almoïna que faràs no

miris a qui la fas». Desaprensus sense principis han danyat moltes persones i han facilitat sense escrúpols desnonaments, atur i malaltia... Només cal pensar en l'extensió de pràctiques privades i públiques clarament corruptes. Els qui havien de dir la veritat per generar confiança en les transaccions —agències de qualificació, auditors, notaris— han mentit deliberadament per tal que s'invertís on no calia o s'ho mereixia.

Hem d'adequar comportaments quotidians no pas al tenir o al lluir, ni al consumir, sinó a l'ésser un mateix i actuar en benefici del major nombre d'altres persones, desconeguts, anònims, en definitiva, del bé comú. I a la confiança cal afegir la responsabilitat d'actes i conseqüències. Auto-exigir-nos és el primer pas d'una exemplaritat pública tan malaguanyada.

La llibertat, la igualtat i la fraternitat van acabar amb l'Antic Règim i l'exigència de responsabilitat accelerà la revolució. Avui no n'hi ha prou amb la interconnectivitat, la publicitat, l'osten-

tació ni la predicació mediàtica. S'albira un canvi per a una praxi pública exemplar; arrelada en una justícia diferent, sostinguda per l'honradesa, la paraula veraç, i que practiqui la tolerància i la crítica, i opti pel diàleg i la cooperació.

El nou règim / ordre / país / món globalitzat no pot continuar explotant el pobre (Sud) i enriquint més encara el ric (Nord); ni fer callar els Drets Humans (Est) ni usar-los de coartada (Oest). Cal estalviar mitjans o recursos per compartir i no pas per complir amb l'usura. Recuperar l'autoritat és desemmascarar les estratègies per a l'obtenció i l'exercici del poder en benefici dels meus (amics). Construïm la ruta de la dignitat i l'honor. Amb la coherència entre paraules i actuacions, la pràctica del servei a les víctimes i la denúncia de malfactors. Recuperar credibilitat per bastir un espai públic, de tots i sensible als més invisibles i diferents (presos, estrangers, discapacitats) perquè es reconeguin efectivament com a iguals, com a germans, com a humans.

F. Diego Espuny
Pedagog

Mirada al món

Burkina Faso: la primavera negra

La mobilització popular ha precipitat la caiguda de Blaise Compaoré (Ziniaré 1951) després de 27 anys (1987-2014) al capdavant de la nació. Havia aconseguit que els parlamentaris intentessin reunir-se per votar un canvi dràstic en la Constitució i així ser reelegit. El principal objectiu era continuar al poder, sotmetre la població i deixar-la, com fins ara, en la pobresa. Burkina Faso és el tercer país més pobre del món segons les Nacions Unides. Però la indignació del poble havia arribat a tals nivells que va truncar els somnis de Compaoré. El màxim mandatari, com una guineu fora del seu territori, s'ha convertit en el fugitiu més buscat. Aparentment s'ha refugiat a Costa d'Ivori. El líder de Burkina Faso ambicionava continuar al poder. Tot estava perfectament planificat per a la votació del 30 d'octubre. Amb la compra de vots, la corrupció de diputats i les fosques maniobres personals. Sens dubte, hauria sortit vence-

dor i hauria imposat amb més força la seva mà de ferro. No hauria tingut cap escrúpol a l'hora de desfer-se dels rivals. Així ho va fer amb els dos dirigents que formaven el triumvirat: Henri Zongo i Jean-Baptiste Boukary, que van ser acusats de traïció, jutjats i executats el 1989.

Avui els partits de l'oposició i la cúpula militar continuen l'estira-i-arronsa per decidir qui menarà les regnes del poder i conduirà el país a noves eleccions. Mai no ha estat fàcil la transició pacífica de la dictadura institucional a la representació democràtica. La revolució a Burkina Faso ja té un nom: «primavera negra», imitant la frase repetida tantes vegades en referència a les revoltes als països àrabs. Els homes i les dones exigeixen llibertats civils, progrés democràtic i millores econòmiques. S'està esgotant la paciència dels africans amb els tirans, que continuen esclavitzant i encadenant el poble. No volen deixar

anar el poder fossilitzat durant tant de temps ni deixar de controlar les riqueses acumulades al llarg dels anys.

A Burkina Faso, l'onada de rebuig visible als carrers ha destronat en unes hores el totpoderós president, que en els darrers anys havia adquirit la fama de ser un bon mediador. Era una manera d'afirmar-se com a líder irremplaçable a la seva nació. Però la seva astúcia política no l'ha ajudat a saber interpretar els sentiments de la població. La gent ha sortit al carrer i l'ha derrocat per la força. Perquè ja no estaven disposats a escoltar un dictador. El 62% de la població té menys de 30 anys i no volia sotmetre's al fuet d'un tirà mentre la immensa majoria dels homes i dones viuen en la misèria i la indigència. La joventut ha fet un pas endavant per desfer-se de qui creia que també li pertanyien la dignitat i la llibertat de la població.

Justo Lacunza Balda
Pare blanc, arabista-islamòleg,
des de Madrid

Creix l'hivern demogràfic

El fred social que produeix l'hivern demogràfic a Europa es percep amb força singular a Espanya. L'Institut de Política Familiar ha elaborat l'informe *Evolució de la família a Europa*, en el qual se'ns presenta la crua realitat d'una Europa que camina cap a l'ocàs demogràfic; una Europa, i una Espanya sense nens, sense futur.

Mostra d'això és que Espanya, demogràficament, només es defineix amb indicadors negatius. Les mares espanyoles són les que tenen el seu primer fill amb una edat més alta, l'índex de fecunditat es troba entre els més baixos del continent i la població gran cada cop és més elevada. A més, el nostre país és el que menys ajudes destina a la família.

Aquesta inscripció es pot completar amb el fet que a Europa un de cada cinc embarassos és avortat i que es trenca un matrimoni cada trenta segons. Del que es tracta ara és d'abandonar la passivitat davant les causes que produeixen aquest desert demogràfic i de convertir tot allò relacionat amb la família i amb la vida en la prioritat política més urgent dels estats europeus.

JUAN GARCÍA
Càceres

La curació de l'Ebola

Saber que Teresa Romero està curada de l'Ebola és una notícia, no bona, boníssima. Tots els espanyols ens hem alegrat i congratulat per la seva guarició i per l'alta mèdica dels altres possibles afectats. Aquest bon anunci, però, no sembla que hagi alegrat tothom, perquè quan es va saber la bona notícia, n'hi ha que han saltat mirant de «rebotar»

Agraïment al setmanari

Dues paraules per agrair-vos molt sincerament l'article sobre el Cenacle, publicat al número 1.831 de *Catalunya Cristiana*. És d'aquells articles que defineixen molt bé el que és aquesta comunitat. És un article per enviar a molta gent. Novament, gràcies.

Mons. JAUME PUJOL BALCELLS
Arquebisbe de Tarragona

l'alegria de propis i aliens amb actituds oportunistes i poc elegants.

Cal felicitar la Teresa per la seva recuperació i agrair-li que hagi treballat en una cosa tan humana com és tenir cura d'un malalt greu, tot i que això suposi haver contret la mateixa malaltia. També cal felicitar l'equip mèdic que l'ha cuidada i guarida, i a la missionera que va donar el seu plasma perquè la Teresa recuperés la salut. Als oportunistes que desitgen obtenir rèdits del malson viscut, només els vull mostrar la meva llàstima i repulsa per aquesta manipulació burda: en el pecat duran la penitència, sens dubte.

FINA MILLÁN-HITA
Barcelona

Sobre les enquestes

M'han deixat a la porta de casa una enquesta: «Ara és l'hora d'escollir tothom.» L'ideari és molt bonic, però em sembla una utopia. S'ha pronunciat la Unió Europea confirmant que serem un país de ple dret? M'agradaria que un economista ens fes comptes: quantes entrades tindriem i quantes sortides?, arribaria per cobrir totes les despeses i quedaria un romanent per a imprevistos? Em sembla que no. Se'ns diu que tindriem entrades d'entre 8 i 16 mil euros. Hi ha molta diferència entre una xifra i una

altra! Tinguem seny i pensem bé el que farem. Que no ens manipulin! Si és l'hora d'escollir tothom, com diuen, que algú respongui les meves preguntes.

PILAR ROCA PORTO
Barcelona

El sentit de la vida

La vida és un somni real que has viscut, però no deixa de ser un somni viscut. Quan arribes a una edat avançada, recordes els anys que has deixat enrere i, amb el caliu d'aquella vivacitat, et preguntes dins teu: «Això, el que has viscut, no deixa de ser com un somni del passat?» Perquè no és el present ni el futur. És un passat que no tornarà, que el temps esborra i queda en l'oblit.

Per això, els humans hem de tenir una esperança per al futur o en el més enllà. Perquè la vida tingui un valor afegit, amb l'esperança del més enllà i ens faci raonables davant les misèries d'aquesta vida, fem-nos solidaris els uns amb els altres, i que aquest respecte ens porti la pau i el benestar. D'on venim i cap a on anem. No hi ha cap científic que ho pugui demostrar amb certesa. Hi ha moltes hipòtesis, però cap que mostri la veritat de principi a fi...

SALVADOR PAÑELLA LONGAN
Barcelona

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Temptacions

En la seva resposta sobre el Sínode, vostè va esmentar com a claus per comprendre'l certes temptacions a les quals va al·ludir el Papa. Podria explicar-ho més bé?

Amb molt de gust. Em vaig referir a aquestes temptacions com a criteris que penso que seran molt tinguts en compte a l'hora de prendre decisions pastorals en el proper Sínode i en l'exhortació papal que el segueix. Com que el text del Papa és molt clar, em limito a citar:

«I perquè [el Sínode] és un camí d'homes, també va haver-hi moments de desolació, de tensió i de temptació, de les quals en podríem esmentar alguna possibilitat:

- La temptació de l'enduriment hostil, és a dir, voler tancar-se dins de l'escrit (la lletra) i no deixar-se sorprendre per Déu, pel Déu de les sorpreses (l'esperit); dins de la llei, dins de la certesa del que coneixem i no del que hem d'aprendre encara i assolir. És la temptació dels zelants, dels escrupolosos, dels apressats, dels així anomenats "tradicionalistes" i també dels intel·lectualistes.
- La temptació del "bonisme" destructiu, que en nom d'una misericòrdia enganyosa embeni les ferides sense guarir-les primer i medicar-les; que tracta els símptomes i no les causes i les arrels. És la temptació dels "bonistes", dels porucs i també dels així anomenats "progressistes i liberalistes".
- La temptació de transformar la pedra en pa per trencar el llarg dejuni, pesat i dolorós (cf. Lc 4,1-4) i també de transformar el pa en pedra, i llançar-la contra els pecadors, els febles i els malalts (cf. Jn 8,7), de transformar-la en "farcells insuportables" (Lc 10,27).
- La temptació de baixar de la creu per accontentar la gent, i no romandre-hi, per complir la voluntat del Pare; de cedir a l'esperit mundà en comptes de purificar-lo i inclinar-lo a l'Esperit de Déu.
- La temptació de no tenir cura del *depositum fidei*, considerant-se no custodis, sinó propietaris i patrons, o d'altra banda, la temptació de no tenir cura de la realitat fent servir una llengua minuciosa i un llenguatge pompós per dir tantes coses i no dir res.»

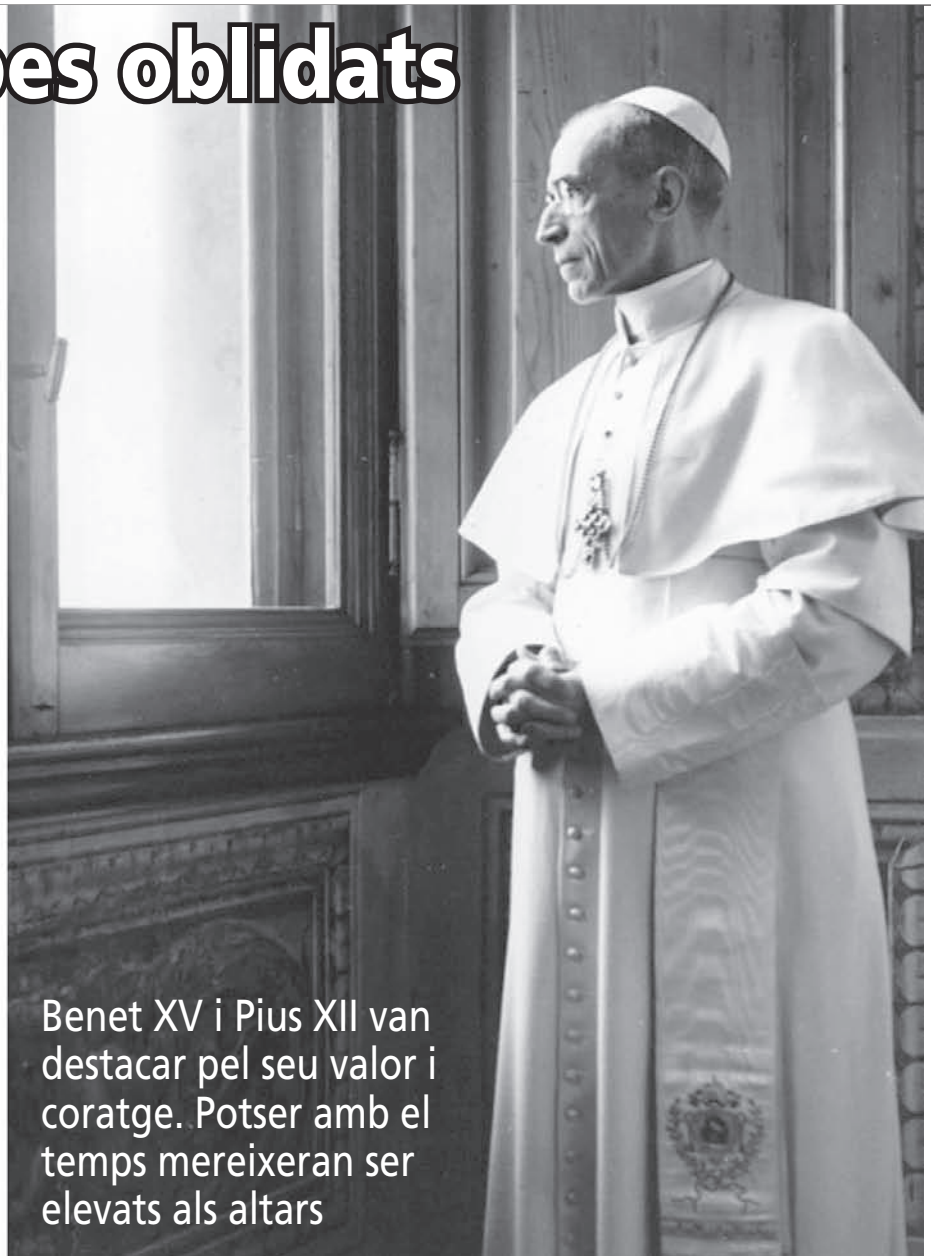
Penso que el criteri del Papa pot ser-nos útil en molts àmbits pastorals.

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
A Ràdio Estel, de dilluns a divendres,
a les 23.00, podeu escoltar la versió
radiofònica d'El Consultori

Amb bon humor

Homenatge a dos Papes oblidats

Benet XV i Pius XII van destacar pel seu valor i coratge. Potser amb el temps mereixeran ser elevats als altars

Elvira Cirera Bonet

Feligresa de Sant Joan d'Horta de Barcelona

Enguany s'ha celebrat el centenari de

la Primera Guerra Mundial. Fóra bo un record per al papa Benet XV, que tant va patir i va intervenir insistentment amb els polítics d'aquella època per evitar que la guerra continués. També a la Segona Guerra Mundial el místic papa Pius XII va fer tot el que va poder per amagar molts jueus perseguits pels nazis, i evitar que fossin duts als camps de concentració per ser exterminats en els crematoris. Aquest Pontífex va amagar, malgrat ser perseguit per la Gestapo, tots els jueus que va poder al mateix Vaticà. A través dels seus enllaços els va enviar a altres països perquè els protegissin. Alguns supervivents d'aquella barbàrie encara viuen.

Crec que seria just recordar els grans sacrificis d'aquests pontífexs meravellosos, oferir-los un homenatge merescut pel seu gran valor i coratge. Potser amb el temps mereixeran ser elevats als altars.

Un record també molt especial al papa Pau VI, beatificat recentment, que va voler continuar amb el Concili Vaticà II. En aquests darrers anys s'ha parlat molt poc d'aquest gran Pontífex i del seu successor Joan Pau I, que en el seu breu pontificat va homenatjar els seus antecessors en escollir ser anomenat Joan i Pau. Inoblidablement papes del segle XX.

Benet XV, el Papa de la I Guerra Mundial (1914-1918)

El papa Benet XV, que va succeir sant Pius X, va ser anomenat «el Papa de la guerra». El conclave va començar el 31 d'agost del 1914 (Pius X havia mort el 21 d'agost) i va durar molt poc. Tot es va esdevenir segons les disposicions de Pius X. Per tant els conclavistes van mantenir el secret més rigorós sobre les intenses vicissituds del conclave. Entre els cardenals més destacats figuraven Ferra, Maffi i Agliardi. Ningú no parlava del cardenal Giacomo Della Chiesa, el qual fins llavors era ignorat pels profans. Era arquebisbe de Bolonya i va prendre el nom de Benet XV en memòria del darrer Papa d'aquest nom. Va voler ser coronat a la Capella Sixtina. Els moments de la política internacional eren greus i en l'horitzó ja impregnat en sang s'amuntegaven núvols encara més foscos. Benet XV va brillar per la seva fortalesa d'ànim. Enmig d'un grup de catòlics porucs, servents dels seus governs, Benet es va exposar a la persecució i a una allau d'improperis que haurien pogut desembocar a la presó.

Les temptatives repetides del Pontífex de fer de mitjancer per a la pau entre els bel·ligerants van fracassar. Va ser una calamitat gravíssima per a la civilització europea, però del fracàs, no en va tenir certament la culpa el gran papa Benet XV. En les seves darreres paraules, ja moribund, va oferir la vida en sacrifici a Déu per obtenir la pau entre els homes.

Hi ha més detalls i anècdotes

d'aquest Papa, però també cal donar més explicacions sobre un altre gran Papa que va ser Pius XII i al qual li va tocar viure una altra guerra cruel que va durar sis anys. Pius XI, igual que Pius X, es va lliurar tot i que ja el pressentia, del gran conflicte que s'apropava.

Pius XII, el Papa de la II Guerra Mundial (1939-1945)

Del gran papa Pius XII, també conegut com el Papa de la II Guerra Mundial, no cabria tot el que es pot dir d'ell en aquest setmanari. Va ser un Pontífex aparentment místic però fort per prendre les decisions greus per afrontar una guerra terrible. Va prendre el nom, a més, de *pastor angelicus*, o així el poble el va aclamar. En un escrit que vaig llegir ja fa molts anys, es diu que va ser testimoni d'una aparició de Nostre Senyor Jesucrist. No se'n va saber res més amb els pas dels anys. Recordo que va ser el Papa de la meua infància i adolescència. I quan va morir, el 1958, tot l'orbe catòlic va plorar profundament la seva mort. Lamentem fer constar que l'Església ha donat a conèixer poc les virtuts d'aquest gran Pontífex. Molt s'ha parlat dels sacrificis que va fer per salvar tants jueus de l'horror nazi.

Recordo una escena que vaig presenciar a través dels documents del No-Do, perquè naturalment en aquella època encara no hi havia televisió al nostre país. Apareixia a la plaça de Sant Pere juntament amb una gran multitud alleujant els

ferits i la seva sotana blanca tacada de sang. Aquesta escena m'emociona tant que mai no la podré oblidar. Amb els braços estesos en forma de creu implorant a Déu compassió per aquella barbàrie, abraçant alguns dels que se li apropaven.

Pius XII provenia d'una família aristocràtica italiana. La seva elecció va ser saludada amb demostracions d'alegria arreu del món. Cal fer constar que l'elecció del cardenal Eugenio Pacelli no va ser una sorpresa, més aviat es pot dir que l'esperaven tots els romans. L'alegria del poble italià es va desbordar perquè feia més de dos segles que no es veia al solí pontífex un conciutadà.

Benet XV va nomenar Mons. Pacelli arquebisbe de Sardi i el va enviar de nunci a Munic. Posteriorment va ser nunci a Berlín fins que la Santa Seu el va enviar a Suïssa. Quan els nazis van ocupar Alemanya va ser cridat a Roma, on poc temps després va ser escollit Secretari d'Estat i nomenat cardenal per Pius XI. Quan el papa Pius va morir va ser escollit com a successor i va prendre el mateix nom del seu antecessor. El seu pontificat va durar 19 anys, des del 1939 fins al 1958, i va morir a Castel Gandolfo l'octubre del 1958. Pius XII passarà a la història igual que Benet XV, el qual definiria la guerra com a «estrall inútil».

Aquests dos grans Pontífexs, després d'haver patit tantes calamitats, encara que no es conegui que hagin fet cap miracle, també mereixerien ser elevats als altars per tants sacrificis i patiments.

Paraula i vida

Viure la fe a les grans ciutats

Aquest mes de novembre tindrà lloc a Barcelona la segona fase del Congrés Internacional sobre la Pastoral de les Grans Ciutats. Serà del 24 al 26, i es clourà a Roma el dia 27, amb una audiència privada del papa Francesc. En aquest escrit voldria aportar unes reflexions molt presents en la primera fase, sobretot en l'aspecte de com viure la fe cristiana en les ciutats d'avui, cada vegada més marcades pel pluralisme cultural i religiós i per la presència de molts pobres. També he tractat aquesta qüestió en la carta pastoral *Una Església samaritana enmig de les grans ciutats*, en la qual ofereixo unes propostes d'acció comparant el document del papa Francesc *La joia de l'Evangelí* amb el nostre Pla pastoral per als anys 2011-2015, titulat *Feu el que Jesús us digui*. No es pot oblidar que la ciutat és un «àmbit multicultural» diu el papa Francesc en el seu document programàtic esmentat anteriorment —l'exhortació *La joia de l'Evangelí*. «En les grans urbs pot observar-se —afegeix— un entramat en

què grups de persones comparteixen les mateixes formes de somiar la vida i imaginaris similars i es constitueixen en nous sectors humans, en territoris culturals, en ciutats invisibles. Variades formes culturals conviuen de fet, però moltes vegades exerceixen pràctiques de segregació i de violència. L'Església està cridada a ser servidora d'un diàleg difícil.» L'actual món globalitzat es fa present d'una manera especialment visible a les grans ciutats, encara que també a fora. Per això, no és exagerat afirmar que la resposta al pluralisme cultural i religiós constitueix un dels reptes fonamentals per a totes les religions, també per al cristianisme. Avui cal obrir-se al coneixement i al diàleg amb totes les cultures i religions. No es tracta de relativitzar la pròpia religió ni de caure en el sincretisme o en l'indiferentisme religiós. Per poder dialogar, cal ser conscient de la pròpia identitat i estar-hi arrelat; altrament, podríem dir que el mateix diàleg es fa inútil o impossible. Joan Pau II, amb la iniciativa de l'any 1986, quan

es va reunir a la ciutat d'Assís amb representants de les grans religions del món, i l'actual papa Francesc, que ha promogut, després del seu viatge a Terra Santa, una trobada per pregar al Vaticà amb presència de jueus, musulmans i cristians, ens indiquen un camí. Un camí que cal que tingui continuïtat i no es quedi en uns fets simbòlics i interessants però aïllats i sense conseqüències més enllà de l'esdeveniment mateix. La inserció de l'Església en les cultures urbanes —com es va dir en la primera fase del Congrés— li demana escoltar molt i fer-ho amb molta humilitat. Per això, l'Església es proposa anunciar la Persona de Jesús amb coratge i amb confiança, i millorar cada vegada més el seu testimoniatge pels camins del diàleg, la formació cristiana, l'acolliment i la solidaritat sobretot amb els pobres com a expressió de la fe cristiana. És a dir, construir dia rere dia una Església del servei, que, amb una famosa paràbola de Jesús, anomenem *una Església samaritana*.

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Justícia inspirada en l'amor

Els que vivim a Tarragona, i especialment els residents a la Part Alta, tenim molt present en els nostres ulls l'antiga civilització romana. Però no són les pedres el més sòlid que ens va deixar Roma, sinó les seves institucions, i entre elles el dret. L'aplicació de la justícia va aconseguir un nivell més gran que el d'altres pobles. Encara avui impressiona als juristes aquell succés en què es va veure embolicat sant Pau a Jerusalem, quan va ser detingut i acusat d'agitació religiosa. En va tenir prou d'apel·lar el Cèsar, com a ciutadà romà, perquè la magistratura local es mostrés respectuosa amb ell i l'enviés a milers de quilòmetres de distància per a comparèixer davant el tribunal corresponent. El cristianisme, de la mateixa manera que va prendre elements de la filosofia grega, deu molt al

dret de l'antiga Roma. El que va fer va ser assumir el concepte de justícia i millorar-lo. No en té prou amb la justícia fredament aplicada: hi incorpora la caritat. I no ho fa com un concepte antagònic, sinó complementari. Algunes persones han proclamat «menys caritat i més justícia», però l'adequat seria: més justícia, inspirada en l'amor. En les relacions amb els altres, Jesucrist ens va ensenyar a anar més enllà del que seria «raonable». D'aquesta manera es va manifestar contrari a la venjança i va encoratjar a perdonar els qui ens ofenen i a tornar bé per mal als perseguidors. Amb el seu sacrifici va assenyalar el camí del lliurament en la seva màxima expressió: donar la vida pels altres. Podria semblar que aquest model de vida no serveix per a moure's en una societat tan competitiva i fins i tot tan agressiva. Però els cristians no estem

cridats a callar, a amagar-nos. Hem de fer valer els nostres drets com qualsevol altre: d'expressió, d'associació, d'ensenyament, de llibertat religiosa, que són comuns a totes les persones. Alhora, hem de ser justos, sabent que, a vegades, deixar d'actuar és una injustícia. ¿No va ser aquesta, la injustícia de Ponç Pilat, quan es va rentar les mans, pretenent quedar-se al marge en una decisió que li corresponia? I no va ser aquesta, la postura dels qui van passar de llarg del malferit a la paràbola del Bon Samarità? Precisament perquè som cristians tenim una exigència més gran de justícia en el pla individual i social. El món és ple d'injustícies, només cal veure les notícies de televisió. Estem cridats a posar el nostre granet de sorra perquè sigui més just, més humà, i també, més diví.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

«Sempre he tingut com a objectiu revertir els diners que el país va invertir en mi en forma de promoció de la música catalana a l'estranger»

EL TENOR ROGER PA

«És molt a un com

estarà present en suports digitals i es pot escoltar ja a Spotify i encarregar-lo a iTunes, Amazon, etc. Quan vaig anar a estudiar a Alemanya, la Generalitat em va concedir una beca i sempre he tingut com a objectiu poder revertir els diners que el país va invertir en mi en forma de promoció de la música catalana a l'estranger. Aquest és un pas més.

Com definiria les peces que s'hi recullen?

Quan ens vam plantejar la tria de les peces amb l'Iain, vam veure que una gran majoria tenen un aire introspectiu i fins i tot melancòlic i contemplatiu, de manera que vam intentar també afegir-hi altres obres com les *Comptines*, cançons per a nens, o les *Becquerianas*, un cicle de gran dificultat i molta força musical. Però com diuen els meus pares, no és un disc per escoltar al cotxe, sinó per a moments de tranquil·litat.

Es va formar a l'Escolania de Montserrat. Com recorda aquesta etapa?

Potser perquè ja ha plogut molt des que tenia 10 anys, la veritat és que només tinc records positius de la meua estada a l'Escolania. Per tothom és sabut l'alt nivell de formació musical dels escolans, però també en vull destacar la formació religiosa, humanista i la competència educativa. Ara les coses han canviat molt i l'Escolania és molt moderna, però a la meua època dormíem 50 nois en una gran habitació: un bon mètode per aprendre a conviure amb els altres!

Ha cantat el paper de Tamino arreu del món. Quina experiència!

Ha estat una experiència extraordinària; cantar en cinc continents et fa descobrir tota mena de cultures, i també de públics! Recordo que al Japó, un minut abans de començar la funció, vaig demanar a un col·lega si la sala estava buida. No se sentia ni una mosca. I era plena a vessar! La part dura de tot plegat són els llargs períodes d'absència de casa. Però serà un record inesborrable, així com la coneixença de Peter Brook, un cercador de les essències en el teatre i en la música.

Cantarà a la Nit de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel el 27 de novembre. Com encoratjaria els nostres mitjans?

Quan mires la plantilla de les ràdios del país, hi trobes molta gent que ha passat per Ràdio Estel. I això vol dir que es fan i es van fer les coses bé: amb molta il·lusió i professionalitat. Jo vaig començar fent petites peces de cultura, més endavant presentant espais de música clàssica amb l'estimat Joan Úbeda (el veritable expert en la matèria) i fins i tot presentant els informatius a l'estiu. Animo tots els seus professionals a continuar la tasca juntament amb *Catalunya Cristiana*

Carme Munté

Després d'una gira que l'ha dut pels millors teatres d'arreu del món, cantant el paper de Tamino en l'adaptació de *La flauta màgica* del director teatral Peter Brook, el tenor Roger Padullés presenta ara un nou treball discogràfic: *Mompou songs*. Es tracta d'un CD dedicat a la música de Frederic Mompou produït des de Londres. Padullés, que va treballar vuit anys a Ràdio Estel, ha fet un forat a la seva agenda de compromisos per participar el 27 de novembre a la Nit de Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana*.

Com va sorgir la proposta de fer un CD dedicat a la música de Frederic Mompou?

La proposta va venir dels organitzadors del cicle de concerts Rosenblatt, on vaig tenir l'oportunitat de cantar. Creien que Frederic Mompou era força desconegut a Anglaterra i per això van decidir encarregar-me el projecte. A França, en canvi, pel seu estil de composició, és més apreciat. Sobretot és la seva producció pianística la que s'interpretava més fins ara, però espero que cantants de tot el món «perdin la por» de cantar en català. D'altra banda, al disc també hi ha cançons en castellà, francès i gallec.

Què ha significat per a vostè fer aquest treball en català i amb peces d'un autor de «casa»?

És molt especial poder dedicar un disc a un compositor català, però tant l'acompanyament al piano d'Iain Burnside com l'enregistrament per part dels tècnics d'Abbey Road i la difusió que en farà Opus Arte, discogràfica vinculada a la Royal Opera House de Londres, li donen un caràcter internacional que espero que ajudi a fer descobrir aquesta obra a un públic global. També

Ens apassiona
ajudar
els que necessiten ajuda.
I a tu?

A Lunet Solidario ens apassiona ajudar els que necessiten ajuda amb accions que contribueixen a netejar el món de pobresa, malalties, analfabetisme, marginació... Per això, donem suport a projectes promoguts pels nostres clients, amb qui compartim valors. Es tracta de projectes vinculats a millores en l'educació, condicions de vida o desenvolupament de zones deprimides. Si també t'apassiona ajudar, entra a www.lunet.es o a www.caritasbcn.org/ca/. Gràcies.

DULLÉS PRESENTA UN CD DEDICAT A FREDERIC MOMPOU

especial dedicar aquest disc compositor català»

«Quan mires la plantilla de les ràdios del país, hi trobes molta gent que ha passat per Ràdio Estel. I això vol dir que es fan i es van fer les coses bé»

«El contacte directe amb el públic i aconseguir emocionar és un aspecte impagable que només la música pot fer realitat»

perquè comunicar és anar a l'encontre de la gent. I l'Església, més que cap altre estament social, n'ha de ser conscient i potenciar-ho.

Va deixar el periodisme per la música. Per què?

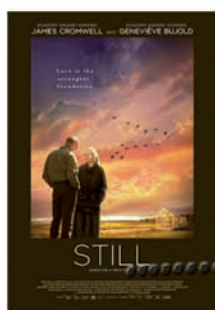
L'època que vaig passar al Servei de premsa de Montserrat va ser apassionant. M'omple de goig veure com avui dia, i gràcies als seus actuals responsables, Montserrat és molt present en els mitjans. Malgrat tot, sempre havia tingut el cuquet de la música i va ser Joaquim Proubasta, el meu professor de cant, qui em va comentar la possibilitat de dedicar-me de ple a la música. I vaig agafar la maleta i me'n vaig anar a Alemanya. Vaig estar-hi nou anys també apassionants. El periodisme continua agradant-me molt i segueixo l'actualitat activament, però el contacte directe amb el públic i aconseguir emocionar és un aspecte impagable que només la música pot fer realitat.

Programa de la setmana del 9 al 16 de novembre

XI MOSTRA DE CINEMA ESPIRITUAL

Coordinació de la Mostra:
PROFESSOR PEIO SÁNCHEZ

Dilluns
10 novembre

Quédate conmigo

Quédate conmigo (2012) de Michael McGowan, a les 19:30 h. Auditori Blanquerna. V.O. sub. castellà.

Pel·lícula entranyable sobre una parella d'ancians que s'enfronta a les autoritats locals perquè els permetin construir la casa on passaran els seus últims dies.

Presenta: Joan-Marc Salvadé, crític de cinema.

Dimecres
12 novembre

Lamma Shoftak

Lamma Shoftak (2012) d'Annemarie Jacir, a les 20:00 h. Filmoteca de Catalunya. V.O. sub. català.

Quan en les situacions més difícils rebrota l'esperit capaç de trobar un contagiós sentit d'esperança.

Presenta: Joan-Andreu Rocha, professor de la Universitat Abat Oliba-CEU.

Divendres
14 novembre

Anita B.

Anita B. (2014) de Roberto Faenza, a les 21:00 h. Filmoteca de Catalunya. V.O. sub. català.

Una jove supervivent d'Auschwitz s'obre a un món ple de sorpreses.

Presenta: Josep Maria Caparrós, catedràtic de la Universitat de Barcelona.

Diumenge
9 novembre

**Johann Sebastian Bach
Johannes-Passion**

Johann Sebastian Bach - Johannes-Passion (1991) d'Hugo Niebeling, a les 19:30 h. Filmoteca de Catalunya. V.O. sub. català.

La música, el teatre, la paraula, el cant, la dansa i l'arquitectura es combinen per crear una gran obra.

Presenta: Miquel González, Conservatori de Lleida.

Dimarts
11 novembre

La misión Tselal

La misión Tselal (2014) de Josep Lluís Penadès, a les 19:30 h. Auditori Blanquerna. V.O. castellà. **Premio Plural+ Somewhere to Belong** de Julia Khun (curt).

Una missió jesuïta, que actualitza les antigues reduccions del Paraguai, amb els indígenes tselal acompanyant la seva lluita per conservar la terra i sostenir les seves tradicions.

Presenta: Francesc Grané, professor de la Universitat Ramon Llull, acompanyat del director.

Dijous
13 novembre

Philomena

Philomena (2013) de Stephen Frears, a les 20:00 h. Filmoteca de Catalunya. V.O. sub. català.

Una mare, a la qual se li havia arrabassat el seu fill, lluita des de la força de la seva fe per descobrir la veritat ajudada d'un periodista.

Presenta: Claustre Solé, professora de la Facultat de Teologia de Catalunya.

Dissabte
15 novembre

The Gospel of Us

The Gospel of Us de Dave McKean, a les 19:00 h. Filmoteca de Catalunya. V.O. sub. català.

Film sobre "La Passió de Port Talbot", representació al carrer de l'esdeveniment de la Pasqua sota la peculiar mirada de Michael Sheen.

Presenta: Ricardo Yáñez, Assistent a la Secretaria General de SIGNIS.

Podeu consultar els horaris de la resta de sessions de la Mostra al web www.gencat.cat/afersreligiosos

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIAI 2)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 4)

NOVEMBRE

9. DIUMENGE

Dedicació de la basílica del Laterà, *Blanc*. Lectures: Ezequiel 47,1-2.8-9.12 / Salm 45 / 1 Corintis 3,9b-11.16-17 / Joan 2,13-22
SANTORAL: *Sant Crist de Balaguer*. Teodor, mr.

10. DILLUNS

Sant Lleó el Gran (MO), *Blanc*. Lectures: Titus 1,1-9 / Salm 23 / Lluç 17,1-6.
Solsona: **Dedicació de la catedral** (S), *Blanc*.
SANTORAL: Andreu Avel·lí, prev.; Teopista, vg.; Tiberi, mr.

11. DIMARTS

Sant Martí de Tous (MO), *Blanc*. Lectures: Titus 2,1-8.11-14 / Salm 36 / Lluç 17,7-10
SANTORAL: Menna, mr.

12. DIMECRES

Sant Josafat (MO), *Vermell*. Lectures: Titus 3,1-7 / Salm 22 / Lluç 17,11-19
SANTORAL: Emilià de la Cogolla, erm.

13. DIJOUS

Fèria, *Verd*. Lectures: Filèmon 7-20 / Salm 145 / Lluç 17,20-25. O bé: *Sant Leandre* (ML), *Blanc*.
SANTORAL: Dídac d'Alcalà, rel.; Ennata, vg.; Estanislau de Kostka, rel.; Homobò; Nicolau I el Gran, p.

14. DIVENDRES

Fèria, *Verd*. Lectures: 2 Joan 4-9 / Salm 118 / Lluç 17,26-37
SANTORAL: Josep Pignatelli, prev.; Serapi, rel. i mr.; Veneranda, vg.

15. DISSABTE

Fèria, *Verd*. Lectures: 3 Joan 5-8 / Salm 111 / Lluç 18,1-8. O bé: *Sant Albert Magne* (ML), *Blanc*.
SANTORAL: Eugeni, b.; Leopold.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

El Messies pren possessió del temple

Joan, a diferència dels Sinòptics, situa a l'inici del ministeri de Jesús l'escena de la presa de possessió del Temple pel Messies d'Israel. Jesús no puja a Jerusalem per complir amb el deure de tot jueu d'anar-hi en peregrinació per les festes de Pasqua, ans se'n distancia: «S'apropava la Pasqua dels jueus», no la seva. Evita fer-ho durant les festes, car la seva acció hauria pogut provocar gravíssims aldarulls; i no es presenta, com estava prescrit, a les autoritats del Temple. Jesús «puja a Jerusalem», en sentit sacral, per realitzar un gest profètic semblant al dels Profetes, sense fer cap gest polític reivindicatiu. La situació que troba en el Temple és textualment la d'un «*emporium*», un centre comercial, com els d'avui: hi ha «els comerciants» que trafiquen amb tota mena d'animals destinats als sacrificis, estampes, rosaris i figures de guix; «els canvistes» que canvien les divises per les monedes encunyades per pagar el tribut al Temple i, és clar, «els banquers», els mateixos que provoquen el gran forat negre que engoleix els nostres estalvis. Literalment diu que els tragué «tots», en masculí, perquè «els bous i ovelles» simbolitzen la gent religiosa atrapada pels ritus de purificació, a qui Jesús allibera amb «un flagell de cordes» també simbòlic («com un flagell») destinat a fer neteja a fons, com s'escarrassa encara avui el nostre germà Francesc. Jesús té plena consciència que el Temple és «la casa del meu Pare», però que les autoritats religioses l'han convertida en «un *emporium*». És molt taxatiu: «¡Traieu això d'aquí!» El to és molt despectiu. Els dirigents li exigeixen les credencials que justifiquin la seva pretesa presa de possessió. L'únic senyal que els dóna és la certesa del seu fracàs com a Messies a les seves mans, «Destruïu aquest Santuari», i la seva convicció que «en tres dies l'aixecaré». L'evangelista sí que ho ha comprès: «Es referia al Santuari del seu cos.» Nosaltres continuem edificant temples i santuaris...

Lectures bíbliques

Dedicació de Sant Joan del Laterà

Lectura primera

Ez 47,1-2.8-9.12

*Vaig veure que naixia aigua del lloc sant.
Tothom a qui arriba aquesta aigua se salva.*

Lectura del profeta Ezequiel:

En aquells dies, l'àngel em va fer tornar a l'entrada del santuari, i vaig veure que sota el llindar del santuari que mira a orient naixia, al costat dret, una font d'aigua, i s'escolava cap a l'orient, passant a l'esquerra de l'altar. Em va fer sortir per la porta del nord, em va conduir per fora fins a l'exterior de la porta que mira a l'orient, i vaig veure que l'aigua rajava del costat dret.

Llavors em digué: «Aquesta aigua corre per les valls orientals, baixa a l'Aràbia i desemboca a la mar Morta. Entra dins les aigües salades i les saneja. A tot arreu on penetrarà l'aigua d'aquest riu, hi viurà tota mena d'animals que naden dintre l'aigua, i el peix serà molt abundant, perquè on arribi aquesta aigua, la mar serà sanejada. Allà on arribi l'aigua del riu, tot viurà. A banda i banda del riu creixerà tota mena d'arbres fruiters. No perdran mai la fulla i sempre tindran fruit. Cada mes donaran fruits primerencs, perquè l'aigua que els rega neix del lloc sant. Els seus fruits donaran aliment, i les seves fulles seran un remei.»

Salm responsorial

45

Déu ens és un castell de refugi,
una defensa ferma en hores de perill.
No temem res, quan se somou la terra,
quan les muntanyes s'enfonsen dins el mar.

R. Els braços d'un riu alegren la ciutat de Déu,
la mansió més sagrada de l'Altíssim.

Els braços d'un riu alegren la ciutat de Déu,
la mansió més sagrada de l'Altíssim.
Déu hi és al mig, es manté ferma,
Déu la defensa abans que apunti el dia. **R.**

El Senyor de l'univers és amb nosaltres,
la nostra muralla és el Déu de Jacob.
Veniu, mireu les gestes del Senyor,
les meravelles que fa sobre la terra.
A tot arreu ha fet cessar els combats. **R.**

Lectura segona

1Co 3,9b-11.16-17

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, vosaltres sou un edifici construït per Déu. Jo, com a bon arquitecte, amb la gràcia que Déu m'ha donat, he posat el fonament, i d'altres continuen construint. Que cadascú miri bé com construeix. De fonament, ningú no en pot posar cap altre que el que està posat: Jesucrist.

¿No sabeu que sou un temple de Déu i que l'Esperit de Déu habita en vosaltres? Si algú profana el temple de Déu, Déu li'n demanarà compte, perquè el temple de Déu és sagrat, i aquest temple sou vosaltres.

Al·leluia

2Cr 7,16

*Diu el Senyor:
He escollit aquest temple i l'he consagrat
perquè porti per sempre el meu nom.*

Evangelí

Jn 2,13-22

Ell es referia al santuari del seu cos

Glòria Monés

Lectura de l'evangelí segons sant Joan:

Quan s'acostava la pasqua dels jueus, Jesús pujà a Jerusalem, i trobà al temple els venedors de vedells, moltons i coloms i els canvistes asseguts. Llavors es va fer un fuet de cordes, i els tragué tots, moltons i vedells, a fora del temple, escampà la moneda dels canvistes i els bolcà les taules, i digué als venedors de coloms: «Traieu això d'aquí, no convertiu en mercat la casa del meu Pare.» Els deixebles recordaren allò que diu l'Escriptura: «El zel del vostre temple em consumia.»

Llavors els jueus el van interrogar: «Quin senyal ens dones que t'autoritzi a fer això? Jesús els contestà: «Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies.» Els jueus respongueren: «Fa quaranta-sis anys que treballen en la seva construcció, i tu el vols reconstruir en tres dies?» Però ell es referia al santuari del seu cos. Quan Jesús ressuscità d'entre els morts, els deixebles recordaren que ell deia això, i cregueren en l'Escriptura i en aquesta paraula de Jesús.

Sant Francesc d'Assís i els sacerdots

Consol Muñoz
Superiora general de
les Franciscanes Missioneres

El dia 4 d'octubre, la família franciscana vam celebrar la solemnitat del seràfic pare sant Francesc, un dels sants màrtirs més reconeguts de tota l'hagiografia cristiana, i conegut i admirat fins i tot en ambients allunyats de l'Església. Va ser canonitzat quan encara no feia ni dos anys de la seva mort; va ser elevat als altars per Gregori IX, el 16 de juliol del 1228, a Assís.

En el seu testament, el sant, referint-se als sacerdots, detalla: «Després, el Senyor em donà i em dóna tanta fe en els sacerdots que viuen segons la forma de la santa Església Romana a causa de llur orde que si em perseguien, vull recórrer a ells mateixos. I si tingués tanta saviesa com la que tingué Salomó, i trobés sacerdots pobrissons d'aquest segle, a les parròquies on sojornen no hi vull predicar contra llur voluntat. I a ells, i a tots els altres vull témer, amar i honorar com a senyors meus. I en ells, no hi vull veure pecat, car hi distingeixo el Fill de Déu i són els meus senyors. I per això ho faig, perquè res no vegi corporalment en aquest segle del mateix altíssim Fill de Déu, sinó el seu santíssim cos i la seva santíssima sang, que ells reben i ells sols administren als altres. I aquests santíssims misteris sobre totes les coses vull honorar, venerar i col·locar en llocs preciosos» (n. 6-11)

La veneració de sant Francesc pels sacerdots és

gran, i veiem clarament que ell, en referir-s'hi, fa una separació entre el que són per la seva naturalesa humana, i el que representen i fan per la seva ordenació sacerdotal.

La vessant humana dels sacerdots, a vegades, pot tenir actituds i accions que no vagin gaire d'acord amb el que s'espera del seu ministeri, però les persones de fe hem de valorar, segons sant Francesc, el que ells ens aporten, per mitjà de l'ordenació, sobretot en la consagració del cos i la sang del Senyor en l'Eucaristia. Som receptors de la gràcia que ells ens transmeten en els sagraments, i la resta que ells facin ho hem de deixar en mans de Déu. Davant d'un possible judici de valor, ens hauríem de preguntar: les nostres actituds i accions, estan sempre en consonància amb el nostre ser cristià o consagrat, per atrevir-nos a opinar d'altres?

A la pregària de consagració, el bisbe demana a Déu:

«Us demanem, Pare Totpoderós, que conferiu a aquests servents vostres la dignitat del presbiterat; renoveu en els seus cors l'Esperit de santedat; que rebin de Vós

el sacerdocí de segon grau i siguin, amb la seva conducta, exemple de vida.»

En el prefaci de la missa crismal, i que es pot fer servir també en l'ordenació de sacerdots, hi ha aquest paràgraf:

«Ells renoven en nom de Crist el sacrifici de la redempció, i preparen per als vostres fills el banquet pasqual, en què el poble sant es reuneix en el vostre amor, es nodreix de la vostra paraula, i s'enforteix amb els vostres sagraments.»

Quan escriu la carta a tot l'orde, sant Francesc fa menció especial dels germans sacerdots i els diu: «Mireu la vostra dignitat, germans sacerdots, i sigueu sants perquè ell és sant. I tal com a causa d'aquest misteri el Senyor Déu us ha honorat per damunt de tothom, així també estimeu-lo vosaltres, reverencieu-lo i honoreu-lo per sobre de tothom. Gran misèria és i flaquetat miserable que, tenint-lo tan present, vosaltres us ocupeu encara d'altra cosa en aquest món. I que s'espandeixi tothom, s'estremeixi tot el món, i exulti el cel, quan, damunt l'altar, a les mans del sacerdot hi ha Crist, el Fill del Déu viu!» (n. 23-27)

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Josafat Kuncewycz

- ✓ Nascut a Volodymyr, Polònia, avui Ucraïna, el 1580
- ✓ Bisbe grecocatòlic i gran predicador
- ✓ Va defensar la unió de l'Església grecocatòlica amb Roma
- ✓ Va morir màrtir a Vitebsk, avui Bielorússia, el 1623
- ✓ Canonitzat el 1867 per Pius IX

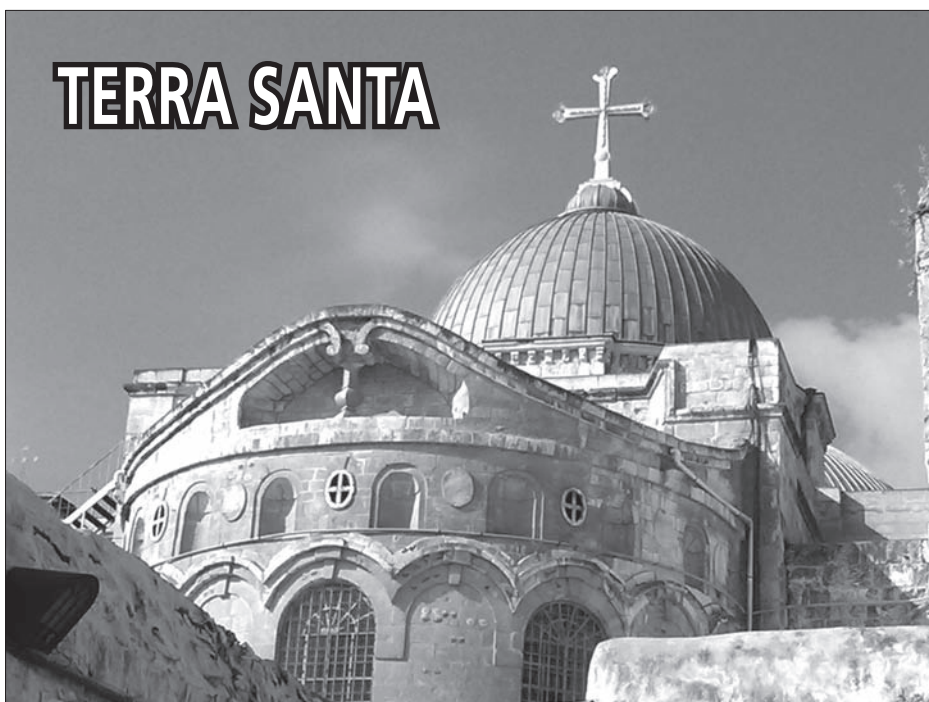
A les acaballes del segle XVI, a la meitat oest del que avui és Ucraïna, part dels cristians ortodoxos es van unir a Roma mantenint la litúrgia i l'espiritualitat bizantines. Són els coneguts com a uniats, o més pròpiament grecocatòlics. Aquesta separació històrica va apujar la tensió confessional i política a l'est d'Europa, i fins i tot es van donar episodis de violència, com el que va posar fi a la vida de sant Josafat Kuncewycz.

Aquest sant pertanyia a una família ortodoxa que va entrar en comunió amb l'Església catòlica. Els seus pares el van enviar a Vílnius, Lituània, on se li va proposar participar en un negoci i casar-se amb la filla del soci, però el jove Josafat va rebutjar totes dues propostes i el 1604, amb vint anys, va entrar de monjo a l'orde grecocatòlic dels basilians. Es va convertir en un gran predicador i defensor de la unió amb Roma, i per la seva fidelitat va ser nomenat bisbe de la ciutat avui bielorussa de Vitebsk. Les tensions interconfessionals, a causa de la manca de diàleg per totes dues parts, van créixer i van esclatar. Arran d'una arenga antiuniata una multitud encesa va entrar a la residència del bisbe Josafat i el van linxar. El seu cos va ser recuperat d'un riu i enterrat a Biala, avui Polònia.

Pelegrinatges del 2014-2015

TERRA SANTA

Del 11 al 18 desembre

FEBRER / **Índia:** El Rajasthan

MARÇ / **Roma i Assís:** Audiència papa Francesc

MARÇ / **Marroc** monumental

ABRIL / Setmana Santa / Pelegrinatge a
Santiago de Compostel·la i Fàtima

ABRIL / **Grècia:** Ruta de sant Pau

MAIG / **Uzbekistan:** La ruta de la seda

MAIG / **Roma:** Secrets del Vaticà

JUNY / Pelegrinatge a **Terra Santa**

JUNY / **Nord d'Itàlia:** Ruta de Joan XXIII

JULIOL / **Canadà:** Costa del Pacífic

JULIOL / **Castella:** Ruta de santa Teresa d'Àvila

ETIÒPIA

Del 12 al 24 de gener 2015

**Cristianisme etiòp. Celebració de l'Epifania
Timkat - a la Jerusalem africana - Lalibela.**

AGOST / **Armènia i Geòrgia:** Cristianisme al Caucas

AGOST / **Etiòpia:** Ètnies, cristians i tribus del sud

AGOST / **Terra Santa i Petra**

SETEMBRE / **Indoxina:** Vietnam i temples d'Ankgor

OCTUBRE / **Turquia:** Ruta de sant Pau

OCTUBRE / **Japó:** Gran imperi d'Orient

NOVEMBRE / **Pèrsia:** Ruta bíblica

DESEMBRE / Llums de Nadal a **Nova York**

DESEMBRE / Pelegrinatge a **Terra Santa**

Girona

«Quina sort ser cristià!»

El bisbe Francesc presideix la missa de Sant Narcís

Redacció

Girona

«Ser cristià o cristiana és motiu de goig, de felicitat, de realització. Quina sort, ser cristià!», va assenyalar el bisbe Francesc Pardo en l'homilia de la missa solemne de la festa de Sant Narcís. Concelebrada pel bisbe emèrit, Carles Soler, i més de vint preveres, va assistir-hi l'alcalde de la ciutat, Carles Puigdemont, acompanyats de regidors. També hi era present àmplia representació de les corporacions i institucions locals, territorials, polítiques, militars i de les forces i cossos de seguretat. Els fidels omplien totalment l'àmplia nau basilical on s'havien instal·lat diverses pantalles per facilitar el seguiment de la celebració.

En l'inici de l'homilia, Mons. Pardo va fer memòria dels 20 anys del Concili Provincial Tarraconense, els 50 de l'erecció de Càritas diocesana i de l'Hospitalitat de Lourdes, també de la beatificació de Pau VI, del proper inici de l'Any de la Vida Consagrada i del ja començat Any Teresià. Tampoc no va oblidar la situació dels cristians al Pròxim Orient, que va qualificar de «martiri de la indiferència».

Tres subratllats van estructurar la part central de l'homilia: testimonis de l'Evangeli de la felicitat, tot seguint el text de l'exhortació apostòlica del papa Francesc, *La joia de l'Evangeli*, per enllaçar amb el sentit del cartell de Fires d'enguany amb una simbòlica figura episcopal, sant Narcís, que a la mà esquerra porta un cordill amb una mosca a l'altre extrem.

«Tots a Girona coneixem quina significació té la mosca o mosques de sant Narcís: ajudar la ciutat per esdevenir una ciutat lliure», per afirmar que també ens ajuda «a fer memòria de sant Narcís, i de tot cristià que és capaç de passejar o portar a la mà, com un estel, els mitjans que alliberen les persones de tot mal, de qualsevol mal, i fan possible experimentar l'amor de Déu».

Recuperar Déu per recuperar la felicitat

Tot seguit va afegir que «seria un engany parlar de felicitat silenciament el problema del mal i del sofriment». En aquesta recerca de la felicitat «Déu és el gran absent» i per tant «cal recuperar Déu, per recuperar la felicitat».

Actitud dels testimonis, o les condicions per esdevenir creïbles, va ser el segon punt de l'homilia, que va resumir en les sis C: Crist, Conèixer, Comunió, Comunitat, Comunicació, Caritat.

Finalment el bisbe es va referir a la proposta cristiana que transforma i humanitza les persones i la societat. Per fer-ho, va dir, tenim necessitat de coratge.

Coratge per afrontar els reptes actuals d'evangelització, polítics, econòmics i socials en què es troba el país. Coratge per superar el desànim i

Obispat de Girona

l'hostilitat que poden generar alguns fets com la corrupció, l'atur, la dificultat d'un diàleg autèntic. Coratge per defensar la Bona Nova. Coratge per esdevenir nosaltres i les institucions

d'Església veus de qualitat. Coratge, en definitiva, per ser creatius.

Els àmbits de responsabilitat comencen amb les nostres famílies, a Càritas i altres institucions que responen a les

«Els cristians no han de restar aliens al procés que viu el poble català»

necessitats de les persones, coratge en l'atenció al malalts, les institucions d'educació, on es formen els ciutadans d'avui i els de demà. Responsabilitat en la preocupació del bé comú amb especial referència a la política: «Demana als polítics que actuïn sempre amb la finalitat de resoldre els problemes de la majoria dels ciutadans, i no en el seu propi interès i el del seu grup.» I també es va referir a la participació dels cristians en la vida associativa i pública, d'acord amb un comunicat del Consell pastoral Diocesà, on es demana que «els cristians no restin aliens al procés que viu el poble català i que, amb esperit democràtic i pacífic, escullin amb tranquil·litat de consciència aquella opció que creguin millor per al bé de Catalunya».

El bisbe Francesc Pardo va finalitzar l'homilia amb aquestes paraules: «Els botxins de sant Narcís i de sant Feliu i de tants màrtirs pensaven que amb la seva mort eliminarien la proposta de Crist. Avui, aquesta proposta continua viva i ens ofereix el bé i la felicitat a nosaltres i a Girona. És una gràcia de Déu que demana, alhora, el nostre compromís. Coratge, doncs. Ho celebrem i ho demanem en l'Eucaristia.»

En finalitzar l'Eucaristia, els fidels van entonar els goigs de sant Narcís juntament amb les corals de la ciutat que van participar en la part musical de la celebració. Seguidament en processó celebrants i fidels es van traslladar a la capella de Sant Narcís per venerar les relíquies del patró de la diòcesi i de la ciutat i rebre el tradicional cotó que protegeix del mal d'orella.

Tarraconense

Desena edició de la cadena de pregària per les vocacions

Redacció / Barcelona

Cada any les diòcesis amb seu a Catalunya s'organitzen per resar durant les 720 hores del mes de novembre per «demanar a l'amo dels sembrats que hi faci anar més segadors» (Mt 9, 38). Enguany, coincidint que s'ha celebrat el Sínode Extraordinari de Bisbes, la cadena de pregària per les vocacions, que arriba a la desena edició, està dedicada a la família.

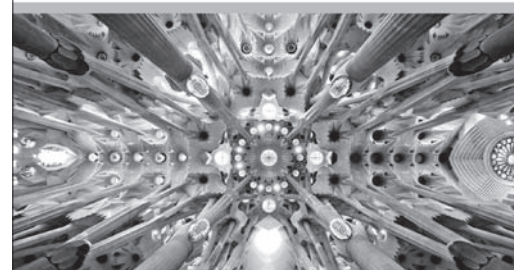
El lema d'enguany, «La família, font de vocacions», mostra que és en el si d'elles on neixen, perquè de la mateixa manera que la família cristiana és la que educa

i ensenya a resar i a tractar el Senyor, també és en ella que cadascú descobreix la seva vocació.

«Tots som responsables en el treball de la pastoral vocacional», recorda Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa i responsable de la Pastoral Vocacional de la Conferència Episcopal Tarraconense. «La família cristiana, església domèstica, té una responsabilitat particular en la missió educativa de l'Església i ofereix el marc més adequat per al naixement de les vocacions. La família és com el primer seminari.»

Per a més informació: www.cadenadepregaria.cat

Cadena de pregària per les Vocacions

La família, font de vocacions

Novembre 2014

Organitzada per les diòcesis amb seu a Catalunya

Girona

Presentació d'ofrenes en la celebració de l'Eucaristia a la catedral.

Un llegat del bisbe Jubany

L'Hospitalitat de la Mare de Déu Lourdes compleix mig segle

Víctor Gay

Girona / Fotos: Àngel Almazan

A mitjans d'octubre del 1964, un grup de diocesans gironins foren convocats pel bisbe Narcís Jubany per tal d'oferir als malalts de la diòcesi una peregrinació al santuari de la Mare de Déu de Lourdes.

Fins aquell moment s'afegien al pelegrinatge de la diòcesi de Barcelona. El nombre creixent de participants gironins permetia organitzar una anada pròpia. Així començava l'anomenat Tren de l'Esperança, ja que efectivament es viatjava amb aquest mitjà de transport d'una evident incomoditat per als malalts i minusvàlids, ja que els vagons emprats eren els habituals dels passatgers i no pas adaptats o de trans-

port sanitari. A tot plegat calia afegir l'obligat canvi de comboi a Portbou i el trasllat al tren francès, aquest sí, amb vagons/hospital. Sortosament a la darrera dècada del segle anterior, la peregrinació ja es realitzava per carretera i tots els que ho necessiten ho fan en autobusos adaptats.

S'han complert, doncs, els primers cinquanta anys de pelegrinatges diocesans a Lourdes.

Celebració reflexió

L'Hospitalitat de Lourdes ha celebrat aquesta fita i també ha reflexionat especialment davant de la peregrinació número cinquanta, que tindrà lloc a les acaballes de juny del proper any.

Mig miler de responsables, delegats, *brancadiers*, infermeres d'arreu de la diòcesi es van aplegar a l'entorn de la catedral. Simbòlicament van formar un mosaic a les escales de la seu, en el qual es reproduïa el logotip d'aquest aniversari rodó. Seguiria una audició de sardanes per culminar en la celebració de l'Eucaristia presidida pel bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo.

En la seva homilia el prelat, a més de fer memòria del bisbe Jubany (ja com a arquebisbe de Barcelona ordenà de prevere Mons. Pardo) i de tots els pioners de l'Hospitalitat, assenyala que amb el seu servei ha ajudat, ajuda, i ha d'ajudar a contemplar el rostre de Crist en els malalts que s'acompanyen a Lourdes.

Respecte al sentit de les anades a

Lourdes precisament «amb l'esperança de la guarició del cos i de l'esperit», d'aquests darrers digué que «fan molt mal a la persona i als qui ho conviuen», però també és cert que en participar en les peregrinacions «es troba fortalesa en el dolor, retrobament amb la Mare de Déu i el seu Fill, Jesús». Afegí que està convençut que «l'Hospitalitat ajuda a contemplar el rostre de Crist en el rostre dels qui més sofreixen, però també a descobrir-lo present i actuant en les celebracions de l'Eucaristia, de la penitència i tots els altres actes de pregària en les Peregrinacions de l'Esperança».

Finalment donà les gràcies a tots els que en el decurs d'aquest mig segle han fet possible les peregrinacions i també als milers de participants.

Mosaic amb el logotip commemoratiu.

Barcelona

Defensar la dignitat humana amb l'alegria de la fe

Carmen García Pita / Barcelona

«Ser creients és el que ens motiva a reivindicar una societat més justa i equitativa.» Amb aquesta introducció els membres de l'ACO (Acció Catòlica Obrera) es van aplegar el diumenge 12 d'octubre al col·legi dels Salesians d'Horta per iniciar un nou curs amb l'objectiu de continuar treballant per reforçar la fe en Jesús i millorar la dignitat de la persona en els diferents àmbits socials.

Davant la presència de més de 400 persones i després de les presentacions, va tenir lloc la lectura d'un manifest on es va denunciar una situació de crisi que cada vegada està més

arrelada en la societat: «El sistema neoliberal ha carregat la població més desafavorida amb el pes de la crisi. Tot i que, en contraposició, comptem amb la riquesa del voluntariat.»

«La fe en Crist, un motor per viure i compartir.» El lema de l'acte va servir de fil conductor en la taula rodona que va comptar amb la participació de Noemí Ubach, presidenta del Moviment de Professionals Catòlics de Barcelona, i dels membres de l'ACO, Mireia Riera, infermera de cures pal·liatives, i Miquel Cubero, capellà i mestre.

Mireia Riera va destacar que la fe en Jesús li permet afrontar el dia a dia amb alegria intentant de transmetre-

la als malalts terminals i alleujar-los el dolor. Noemí Ubach es va referir a la irrenunciable tasca de la dona en l'educació cristiana a la llar, començant per donar exemple de vida. Va destacar la lluita per la dignitat i el respecte a la dona en el repartiment equitatiu de les feines domèstiques. Especialment emotiu va ser el testimoni de vida del P. Miquel Cubero, consiliari de la zona del Baix Llobregat, que va declarar: «En el meu treball busco dignificar els altres, cosa que suposa un gran procés d'empatia. Estic segur que Déu creu en cadascun de nosaltres. Tothom té sortida.» I va finalitzar el seu testimoni amb una reflexió: «Per què sóc aquí? Perquè així ho vol Déu. Per a què sóc

aquí? Per al que Déu vulgui.»

Després d'un dinar de germanor es va presentar el nou pla de curs i el traspàs de càrrecs, amb el comiat de l'anterior consiliari general, Joaquim Cervera, que va rebre nombroses mostres d'agraïment, i la benvinguda a Josep Jiménez Montejo que ocuparà el càrrec els pròxims quatre anys.

Un altre dels objectius de la reunió era la presentació de la nova web, www.acocat.org, que a partir d'ara serà el principal mitjà de comunicació de l'organització.

La jornada va acabar amb una eucaristia presidida pel bisbe Sebastià Taltavull i concelebrada pel P. Montejo i el P. Miguel Ángel Jiménez.

Solsona

El Seminari Menor en Família, somni fet realitat

La proposta s'adreça a nois d'entre 12 i 17 anys

Júlia Ayala
Solsona

Ja fa uns quants anys, des de la diòcesi de Solsona s'està impulsant una pastoral vocacional humil però esperançada. Alguns nois entre 12 i 17 anys van manifestant amb naturalitat l'interès per la vocació sacerdotal. Per acompanyar el seu discerniment i maduració vocacional el bisbat de Solsona ha creat el Seminari Menor en Família (SMF), experiència provada ja en altres diòcesis. El cap de setmana de l'11 i 12 d'octubre va començar a funcionar amb tres nois de la diòcesi; la seu és al Seminari de Solsona.

Què és el Seminari Menor en Família?

Un noi pot ingressar al SMF a l'inici de curs de 2n d'ESO i hi pot romandre mentre duri el seu discerniment vocacional, mai més enllà dels divuit anys. Les condicions per entrar al Seminari Menor són: la petició explícita del noi, el consentiment dels pares, el vistiplau del rector de la seva parròquia i l'acceptació per part del rector del Seminari. Els seminaristes menors viuen habitualment a la llar familiar i estudien ESO als centres que escullen els seus pares. Dos caps de setmana al mes, la meitat de les vacances de Nadal i Setmana Santa

El bisbe Xavier Novell ha posat en marxa aquest projecte engrescador.

i tres setmanes de l'estiu, els passen al Seminari de Solsona en vida de comunitat, de pregària, d'estudi, de formació i de descoberta pastoral. La resta de cap de setmanes i vacances participen i col·laboren amb el rector de la parròquia, que acompanya també el camí vocacional del noi. S'ha habilitat una part de l'edifici del Seminari diocesà, a Solsona, per poder acollir els espais del SMF: una sala d'estar, d'estudi i de jocs i unes habitacions. Altres dependències

del Seminari estan a disposició del SMF: la capella, la sala d'actes, el menjador, el camp de futbol, el camp de voleibol, els jardins...

Responsables de la formació

Tres agents formatius actuen en el SMF: els pares, el rector de la mateixa parròquia i l'equip formatiu del Seminari. Els pares són molt importants en el procés de discerniment del fill

que manifesta vocació sacerdotal. Ells són els primers a detectar els possibles primers indicis i poden ajudar el seu fill a prendre'n consciència. A més, poden fer la proposta al seu fill del SMF o bé poden acollir amb alegria la seva petició. Els pares, pregant per la vocació del seu fill i acompanyant-lo en la seva vida cristiana, l'han d'ajudar a créixer en la fe i en la vocació.

El rector de la parròquia és el que normalment desvetlla, detecta i acompanya el noi que manifesta signes de vocació sacerdotal. És fàcil que pugui formular amb naturalitat la pregunta vocacional i pugui establir diàleg amb els pares dels nois. És també qui dóna a conèixer l'existència del SMF. El rector, ordinàriament, és el formador pastoral del seminarista menor i l'acompanya i el vetlla en la seva vida sacramental i en la seva formació i creixement espiritual.

Finalment, correspon al rector del Seminari i als seus col·laboradors el discerniment previ a l'acceptació dels candidats al SMF i ells assumeixen la formació durant el temps de la convivència al Seminari. Estableixen el calendari d'activitats del Seminari Menor i ajuden els pares i el rector de la parròquia en les seves tasques formatives. Fixen també, en diàleg amb el rector de la parròquia, el director espiritual de cada seminarista menor.

Els primers seminaristes menors

RUI JORGE MARQUES, 17 anys, Cardona

«Des de petit m'ha agradat molt anar a l'església; m'hi sento molt bé, m'agrada resar, em sento molt acollit, m'oblido de tots els problemes. Vull entrar al Seminari per poder aprofundir la fe i la vocació i em plantejo ser capellà perquè els capellans que jo conec em semblen molt bones persones i penso: a mi m'agradaria ser així, m'agradaria ajudar la gent. Fa anys que ho tinc al cap, això de ser capellà, però tenia moltes preguntes i dubtes. Aquest estiu, amb les sortides i algunes xerrades amb el senyor bisbe he reflexionat, he pregat, he escoltat els seus consells, he parlat amb més gent i ho he vist més clar. Els meus pares ho veuen molt bé, em van dir que m'ho havia de pensar bé, que era una decisió molt important. Els meus amics del poble també han acceptat molt bé la meva decisió. Jo diria als nois de la meva edat que, si alguna vegada es plantegen de ser capellans, sobretot que en parlin amb els amics, amb els pares i amb el rector de la parròquia.»

PERELLUÍS RODRÍGUEZ, 15 anys, Súria

«Sempre he estat molt vinculat al bisbat de Solsona i he participat en diverses sortides, però això del Seminari Menor em va cridar l'atenció perquè no descarto la possibilitat de ser capellà, en un futur, i vull acabar d'aprofundir les meves idees per saber si realment és el que vull o no. També m'ha ajudat l'ambient que he viscut en alguna sortida del bisbat, com ara les Catecolònies o les convivències de l'estiu, perquè és un ambient molt maco, d'amor a Déu i als altres i de fe. Quan vaig plantejar als meus pares això d'entrar al Seminari Menor em van dir que la decisió l'havia de prendre jo i quan els vaig dir que volia anar-hi, aleshores em van dir que estaven molt contents, que això em faria bé, segur que no em faria pas mal. Jo diria als nois de la meva edat que, si alguna vegada es plantegen de ser capellans, no deixin de fer-ho pel que diran els altres. Que facin cas del que els diu el cor. I que no tinguin vergonya del que diran els seus amics, perquè si són amics de veritat se n'alegraran.»

JAKOB BUDZ, 13 anys, Vilanova de Bellpuig

«Des de ben petit que pensava ser capellà. Vaig parlar-ne amb el meu rector, amb companys, amb el senyor bisbe i, a partir de les trobades vocacionals que hem anat fent, s'ha anat desenvolupant. Quan vaig sentir parlar del Seminari Menor en Família, fa un quant temps, vaig pensar que potser seria jo sol, però llavors el bisbe em va dir que seríem tres, i va ser una sorpresa. M'agrada, perquè així sabré si la meva vocació és de debò. No sé si arribaré a ser sacerdot, però aquí, al Seminari Menor, ho podré descobrir. Els meus pares són bastant religiosos, fa un cert temps ens van oferir l'opció d'un Seminari intern, però ni ells ni jo no ho vèiem gaire clar; ara, amb el Seminari Menor en Família, ho veiem més bé. Si hi ha algun noi de la meva edat que li passi pel cap ser capellà, el meu consell és que ho digui, que no tingui por. Que faci el que cregui millor per a ell.»

Una tasca valuosa i poc reconeguda

Una exposició presenta a Jerusalem la missió de 34 religiosos espanyols a Terra Santa

Ana Alba

Jerusalem

La germana Montserrat Rovira va néixer a Barcelona el 1934. El 1969 va arribar a Jerusalem, destinada a l'Hospici francès de Sant Vicenç de Paül. Quan va començar la seva tasca en aquest centre, que aleshores acollia infants i malalts —entre ells, supervivents de l'Holocaust—, no hi havia aigua calenta, ni llum, ni llet per alimentar els infants, que a aquesta filla de la Caritat de Sant Vicenç de Paül li han agradat «tota la vida».

«Ara tinc vuitanta nanos d'entre 0 i 3 anys: estrangers, pobres, de països com Eritrea, Moldàvia, Romania, Índia, Sri Lanka... Són musulmans i cristians; n'hi ha que arriben molt prim», explica Rovira, que parla àrab i hebreu amb fluïdesa.

Aquesta dona dolça i forta, a qui una col·laboradora defineix com «un àngel», és una de les protagonistes de l'exposició *Vides compromeses: presència religiosa d'Espanya a Terra Santa*, que es pot veure fins a finals de novembre a l'edifici Notre Dame, a Jerusalem.

La mostra presenta la figura i la vida de 34 religiosos espanyols en imatges del fotògraf basc Mikel Marín i textos de la periodista catalana Anna Garcia. Ha estat organitzada pel Consolat General d'Espanya a Jerusalem amb el suport financer de l'Obra Pia dels Sants Llocs, que durant segles va canalitzar els fons que els espanyols enviaven a Terra Santa. Espanya va arribar a cobrir prop del 80% de les despeses de la Custòdia de Terra Santa. Amb l'exposició es vol «fer justícia a una tasca humana fins ara poc coneguda», afirma el cònsol general d'Espanya a Jerusalem, Juan José Escobar Stemann. «Hi ha un col·lectiu de religiosos —destaca Escobar— que acumula dècades d'experiència sobre el terreny, que té amplis coneixements sobre la història dels Llocs Sants i que desenvolupa una gran tasca de suport als més desfavorits de la societat local.» Entre aquests religiosos trobem diversos catalans.

El procés fins a arribar a l'exhibició «ha estat començar des de zero (amb els retratats) fins a ser-ne amics, fins a arribar que es refiessin de la meua mirada», relata Mikel Marín. La seva primera idea era crear un fons comú per a tots els protagonistes i fotografiar-los amb el mateix objectiu, «però vaig descobrir que cada persona és diferent i té un món totalment distint», subratlla.

«La foto ha sortit a buscar-nos; cadascú ha tingut una imatge diferent, cadascú és un món. En general, són fotos més interiors que exteriors perquè el seu món és interior», destaca Marín, que es confessa «un privilegiat per haver conegut aquests religiosos, que porten tota la seva vida en segona fila, darrere d'una cortina, sense voler cap tipus de fama».

«La majoria són persones molt grans i ara no estan en actiu, fins i tot la vida

d'alguns transcorre en un hospital. Llavors vaig decidir que calia cercar aquest moment íntim de cadascú. Tot un repte», assenyala el fotògraf.

Algunes imatges —totes tenen una gran força i impacte; en color, blanc i negre o sèpia— són més místiques i els protagonistes hi apareixen pregant. D'altres els presenten treballant sobre el terreny en un hospital, una comunitat de beduïns o una església amb fidels.

Històries terrenals

L'essència dels protagonistes també queda recollida en paraules amb uns textos d'Anna Garcia. «He intentat anar més enllà dels hàbits i escriure històries terrenals, fer que els religiosos fossin propers i que a qualsevol persona que li interessi aquesta terra li puguin interessar aquestes 34 històries que no es poden extreure del conflicte (entre israelians i palestins)», comenta la periodista.

«Entre aquests religiosos n'hi ha que han viscut més de cinquanta anys

La mostra aplega imatges del fotògraf basc Mikel Marín i textos de la periodista catalana Anna Garcia

aquí, són veterans de moltes guerres i la seva vida religiosa no es pot entendre sense aquest context de guerra», assegura Garcia.

El 1986, un any abans que esclatés

la Primera Intifada (aixecament palestí contra l'ocupació israeliana), el pare sasià Joan Maria Vernet va arribar a Terra Santa. Nascut al Masroig (Tarragona) el 1936, va passar divuit anys a la vall del Cremisan, a la localitat palestina de Beit Jala, prop de Betlem. «Viure aquí és un exercici de paciència, però també d'esperança, no de desesperació», va dir el pare Vernet a Garcia.

Teòleg i biblista, fa deu anys que és al monestir de Ratisbonne, a Jerusalem, ha escrit tretze llibres i dona classes a seminaristes. Vernet va escollir retratar-se amb uns quants dels seus alumnes dins de l'església, i està molt satisfet amb la seva fotografia a l'exposició. «És com una imatge de la meua vida. Jo hi compto ben poc, el què és important és l'Església i el servei que podem fer a aquesta Església que estímem», indica Vernet, que també és col·laborador de *Catalunya Cristiana*.

La mostra es pot visitar durant un mes a Jerusalem i després es veurà a Betlem (Palestina), Galilea (Israel), Amman (Jordània), Beirut (Líban) i Espanya. Les fotografies i els textos formaran part d'un futur llibre. «La importància dels religiosos ha estat molt gran, en particular la dels espanyols. I és bo aquest reconeixement per veure com l'Església, i concretament l'Eglésia espanyola, ha aportat a la cristiandat de Terra Santa ajudes per al bé de la comunitat, dels pelegrins i dels Llocs Sants», destaca Vernet.

El cor de Barcelona en imatges

Redacció / Barcelona

Fins al proper 17 de novembre, l'Agrupació Fotogràfica de Catalunya acull dues exposicions del fotògraf Agustí Codinach: una està dedicada

a les festes de la Mercè i l'altra a les diades de l'Onze de Setembre dels darrers tres anys. Més informació: Agrupació Fotogràfica de Catalunya, c/ Duc, 14, principal – Barcelona, tel. 933 016 581.

«La música és l'art que més s'aproxima a un llenguatge teològic»

Jordi Tomàs és pianista i creient

Eduard Brufau

S'ha dit que l'art i la bellesa són camins per atansar-se a Déu. Quan parlem d'art ens vénen al cap pintures, escultures i edificis, però no sempre pensem en una de les arts més sublimes: la música. Jordi Tomàs, pianista i catòlic practicant, ens explica com la música pot ser un camí privilegiat per endinsar-se en la fe i perquè l'Església ha de cuidar especialment la música religiosa. Director de l'Aula de Música del Centre Moral i Cultural del Poblenou i professor de piano de l'estudi musical La Sala, Jordi Tomàs defensa que l'ensenyament de la música és necessari per formar persones mínimament cultes i educades.

Podríem dir que la fe cristiana i la música són les dues passions de la seva vida?

La qüestió prèvia i fonamental és que el cristianisme és el fonament de tota la cultura occidental. Aquesta fe ha creat un pensament, unes obres d'art... i també una música. En conseqüència es fa gairebé impossible comprendre la nostra música sense una base de pensament cristià. Per tant, quan diem fe cristiana i música en realitat estem parlant de dues coses entrelligades.

A vegades els cristians, sobretot els catòlics, tendim a parlar molt de fe, que certament és bàsica i fonamental, però a l'hora de transmetre-la amb alegria sovint no sabem fer-ho, potser perquè no fem servir els canals adequats. És inconcebible, per exemple, que hi hagi joves de Barcelona que no hagin entrat mai a la catedral. A les classes que faig d'estètica porto els alumnes a visitar la seu de Barcelona o el monestir de Santes Creus, edificis cristians importants que molts desconeixen. I cal que els coneguin, perquè quan una persona entra en una catedral, o escolta una peça religiosa, és fàcil que aquestes obres li obrin una porta a la transcendència i que a partir d'aquí s'interessi pel cristianisme i acabi entrant en la fe.

Potser els cristians no acabem de valorar prou l'art com una via d'accés a la fe.

És clar, i això és un problema. Podríem dir que l'Església necessita de l'art, però a vegades sembla que no ho sàpiga... Aquest desconeixement es nota especialment amb la música, quan els cristians no sabem discernir quina mena de peces podem incloure a les celebracions i quines no.

A les nostres litúrgies, per exemple, a vegades passa que, amb voluntat d'arribar als joves, s'agafen melodies d'estils no religiosos i se'ls posa una lletra religiosa. Quan s'actua així no es té en compte que la música té una significació per ella mateixa. En conseqüència, si agafem una música i li canviem el text, aquella música, pel sol fet d'haver-li canviat la lletra,

«L'assignatura de música hauria de dotar l'alumne d'una cultura general àmplia»

no canvia de significació. La música té uns codis concrets, perceptibles també pels qui no són músics. Això vol dir que un moviment melòdic, una harmonia tenen una significació per a les nostres oïdes i el nostre cervell. Per tant, si en un àmbit religiós hi introduïm una música que no és religiosa provoquem una mena de xoc auditiu, una contradicció. I com que la música és un art molt emotiu, perquè va directe als afectes, cal anar amb compte amb el que fem.

L'ajuda la música a aprofundir en la fe cristiana?

Obviament! I de moltes i múltiples maneres, com a art que és. Hi ha un fet fonamental en la música que només succeeix en l'art dels sons i en cap altre: la vivència de l'eternitat. Tenim passat, present i futur, però en realitat l'únic temps existent és el present, perquè és l'únic que podem viure. Ara bé, quan meditem sobre el propi present ens adonem que aquest no pot ser un instant i prou, perquè llavors seria impossible de viure. Ha de tenir una temporalitat més extensa, o almenys aquesta és la manera com el vivim, amb una certa extensió temporal.

Doncs bé, amb la música passa justament això: quan escoltem una

riència musical ens du a aprofundir la fe.

Quina ha de ser l'actitud del músic davant de la fe?

Podríem dir que el músic fa de teòleg. Quan un compositor posa música a un text religiós, depenent de la música que faci servir, el text tindrà una significació o una altra. Sovint als alumnes els faig comparar l'*Stabat Mater* de Palestrina amb el de Pergolesi; tenim un mateix text amb dues músiques completament diferents, i per aquest motiu cadascuna comenta i aprofundeix en el text d'una manera diferent. Si la teologia és comentari, estudi i aprofundiment de la paraula de Déu, quan un compositor posa música a un text religiós també fa un estudi de la Paraula, fa teologia. Així, escoltar música religiosa ens ajuda a veure des del punt de vista musical diverses maneres d'interpretació del text.

La música també és una manera privilegiada d'endinsar-se en la fe perquè el llenguatge musical més que afirmar, evoca. Alguns Pares de l'Església afirmen que de Déu no se'n pot dir res en positiu, només en negatiu, perquè no es pot definir. No podem dir com és Déu, només allò que no és. En aquest sentit la música és l'art que més s'aproxima a un llenguatge teològic, perquè només pot evocar i és el llenguatge més aproximat per a una experiència de Déu.

Com veu la situació en què queda l'assignatura de música a la LOMCE?

La nova llei d'educació posa sobre el paper una situació que de fet ja es donava: la música relegada a una segona categoria. Tal com estava plantejada fins ara, l'assignatura intentava donar unes eines teòriques, però es feia impossible impartir-la amb un grup de 30 nens una hora a la setmana. Crec que la classe de música a l'escola s'hauria d'assimilar a una classe d'història de l'art i de la cultura, de manera que un alumne hauria de sortir dels estudis obligatoris amb unes nocions musicals bàsiques. Així com els sona Miquel Àngel també els hauria de sonar Palestrina, que són de la mateixa època. L'assignatura de música hauria d'acostumar l'alumne a escoltar peces musicals, tal com es familiaritzen amb les obres d'art veient-les en imatges, i hauria de dotar l'alumne d'una cultura general àmplia.

Tradició i qualitat al servei de l'hostaleria des de 1880

Venda

T 93 318 14 95
F 93 412 44 55
Roger de Llúria, 12-14
08010 Barcelona

Lloguer

T 93 308 01 04
F 93 308 71 93
Pg. de la Verneda, 150
08020 Barcelona

CASA GAY S.A.

www.casagay.com

La basílica de Sant Just continua sorprendent

Les descobertes fan llum sobre els primers segles de cristianisme a Barcelona

Eduard Brufau
Barcelona

Les excavacions arqueològiques que es duen a terme des de fa quatre anys a la basílica dels Sants Just i Pastor continuen desenterrant troballes significatives. Cada vegada queda més clar que aquesta església gòtica del cor de la Ciutat Comtal té un passat format per diferents construccions cristianes sobreposades que evidencien la importància religiosa d'aquest indret des de fa segles.

Aquesta és una de les conclusions més importants que es va despendre de la sessió acadèmica que va tenir lloc el 29 d'octubre passat. A diferència, però, d'altres vegades aquesta sessió no es va fer a l'esmentada basílica, sinó al veí palau Centelles-Solferino, un edifici gòtic del segle XV amb un extraordinari pati porxat, que comparteix amb Sant Just i Pastor un passat arqueològic molt ric. En un elegant saló vuitcentista del palau el rector de la basílica, Mn. Armand Puig, va ressaltar que les troballes que s'han fet confirmen els 1.500 anys de culte cristià continuat de Sant Just,

Agustí Codinach

amb una interessant convivència els primers segles entre catòlics i arrians. També va expressar la seva confiança que descobriments com ara la piscina

baptismal donin a conèixer més la basílica: «Sant Just és com la Ventafocs, perquè ha quedat una mica a l'ombra de les seves dues magnífiques germanes —Santa Maria del Mar i Santa Maria del Pi— i d'una gran mare, la catedral.»

Les troballes confirmen 1.500 anys de culte cristià continuat

RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA

Grup «Nostra Senyora del Sagrat Cor»
c/ Rosselló, 175, Barcelona

MISSA DE GUARICIÓ

*Dissabte 22 de novembre del 2014
De 21 a 23 h*

Santuari de Nostra Sra. del Sagrat Cor
c/ Rosselló, 175.
Metro Hospital Clínic i FCG Provença-Balme

Eucaristia i Exposició del Santíssim

El nostre grup de pregària es reuneix cada dijous de 18.30 a 20 h, en aquest mateix santuari.

Inf. José Antonio Godina
joseant.gm@gmail.com
www.renovacioncarismaticacataluña.es

Troballes i altres actuacions

L'arqueòloga Julia Beltran va fer una explicació detallada de totes les actuacions que s'han dut a terme al temple des del començament dels treballs. Va recordar la troballa d'un angle de l'antiga piscina baptismal visigòtica, i d'una cripta funerària, descobertes en les campanyes anteriors, i va donar a conèixer el resultat de les excavacions d'enguany, com ara una tomba d'un personatge de categoria rellevant. L'arquitecte Joan Figuerola va ser l'encarregat de presentar el pla director, que inclou les actuacions no arqueològiques fetes a la basílica, com ara la reparació de zones vulnerables

o l'eliminació d'elements afegits que enfosquien la nau.

El tinent d'alcalde de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona, Jaume Ciurana, va concloure l'acte felicitant l'equip de professionals que han fet possible totes les descobertes i omplir així el gran buit que fins ara hi havia a la ciutat sobre el passat visigòtic. També va destacar la bona entesa entre la parròquia, els arqueòlegs i el consistori, cosa que ha permès promocionar aquest bonic i no prou conegut temple gòtic de la Barcelona medieval.

Inauguració del nou curs de l'ISCREB

E.B.

El 28 d'octubre va tenir lloc l'obertura del curs acadèmic 2013-2014 de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (ISCREB). La lliçó inaugural va anar a càrrec d'Eugeni Gay, exvicepresident del Tribunal Constitucional, que va dissertar sobre *La dignitat humana, fonament d'un ordenament jurídic just, alliberador i solidari*. El reconegut jurista va fer referència a la centralitat que la dignitat humana ha tingut en el pensament de personalitats cristianes d'èpoques diferents, com ara Ramon Llull, Ramon de Penyafort, Tomàs More, Montesquieu, Benet XVI o el papa Francesc. Eugeni Gay va fer

una cridar a defensar la dignitat en aquelles situacions actuals en què és trepitjada, i va posar com a exemple els refugiats i els emigrants que fugen dels drames de la persecució, la guerra o els règims totalitaris.

L'acte d'inauguració també va servir per fer una ullada a les novetats de l'ISCREB. El seu director, Antoni Matabosch, va citar els diversos convenis i col·laboracions amb altres centres formatius d'Espanya, Europa i Amèrica Llatina i així com nous cursos i màsters que s'impartiran a partir d'ara. Pel que fa al nombre d'alumnes, Matabosch va informar que les matriculacions per aquest curs se situen vora les 1.200, la majoria en modalitat presencial, una xifra semblant a la dels darrers anys.

Les Clarisses de Balaguer escenifiquen el «Trànsit de santa Clara»

Sor M. Victòria Triviño el defineix com «una catequesi de la mort de la santa»

La dansa i la música són una part important de la representació.

Jordi Curcó
Balaguer / Text i fotos

Un any més, amb motiu de la festa de la seva fundadora, santa Clara d'Assís, les germanes Clarisses del Sant Crist de Balaguer van celebrar la seva festa amb una solemne Eucaristia, presidida pel P. Ramon Domènech, vicari dels Franciscans de Catalunya, i concelebrada per Mn. Joan Pujol, rector de Balaguer; Mn. Pau Vidal, capellà custodi del santuari; fra Gerardo Sarapura, ofm, i Mn. Alfonso Velasquez.

El P. Ramon Domènech, en la seva homilia, va felicitar el poble de Balaguer per la presència de la comunitat de Clarisses des de l'any 1351. «Les filles de Santa Clara, avui més que mai en aquest santuari del Sant Crist, seguint el carisma de la seva fundadora, són testimoni de Crist i del seu evangeli», va dir.

Tradició centenària

Finalitzada la celebració, va tenir lloc la representació de l'anomenat *Trànsit de santa Clara*, protagonitzat per la comunitat de religioses. Estracta d'una tradició centenària que recull el *Ritual del II Orde Franciscà* (clarisses). En el dia de la seva festa o el vespre de la seva vigília, a la posta del sol, les religioses clarisses anaven en processó cap a l'altar de Santa Clara, amb vestidures blanques i ciris a les mans. Allí es cantava l'antífona i el salm 115, i s'hi feien diverses oracions a la mare i fundadora, santa Clara.

Aquest ritual, renovat l'any 1987, recomana obrir aquesta celebració, que s'havia celebrat sempre de portes endins dels monestirs, al poble de Déu per tal que els fidels puguin presenciar-lo i participar-hi. Suggereix així la possibilitat de fer-ho abans de la missa, tot llegint el relat de la mort de santa Clara i conservant les pregà-

ries tradicionals d'aquesta festa tan franciscana.

La superiora de la comunitat de Balaguer, sor Maria Victòria Triviño, va explicar el perquè, com i quan d'aquesta representació a Balaguer: «Va ser l'any 2000 quan, convidada a donar seminaris, cursos i tallers sobre l'espiritualitat de santa Clara en una dotzena de països d'Amèrica Llatina, vaig compondre una celebració del *Trànsit de santa Clara* més oberta, atenent el sentit original del *Memorial de la preciosa muerte de la virgen santa Clara en la presencia del Señor*.» I va afegir: «Conservant l'aspecte més tradicional, vaig procurar que l'escenificació fos com una catequesi de la mort de la santa, "la muerte de beso". També com a testimoni de la bellesa, on s'escenifiquen diversos moments del relat. L'experiència va ser realment emocionant.»

Durant la representació es fan les pregàries tradicionals d'aquesta festa tan franciscana

Sor Maria Victòria Triviño, en retornar d'Amèrica Llatina, va poder satisfer el desig d'algunes comunitats, com ara les clarisses de Salamanca i de Madrid, i preparar amb elles aquesta celebració. També ho va fer en la seva comunitat del santuari del Sant Crist de Balaguer, on va introduir el

Sor Maria Victòria Triviño i el P. Ramon Domènech amb la relíquia de santa Clara.

Trànsit de santa Clara en la festa de l'11 d'agost del 2007. L'any 2009, i en paraules d'ella mateixa, «vam assolir el cim de la bellesa i l'harmonia, amb el nou guió que ens va fer el franciscà fra Gerardo Sarapura i la nova coreografia de Montse Miret, que van interpretar els joves de l'Escola de Dansa de Balaguer. L'any 2013 vam ser nosaltres, les clarisses, les que vam interpretar la segona part».

Dansa i ofrenes

Aquest any 2014, en la festa de Santa Clara, les clarisses van recuperar l'esquema anterior, amb el relat d'alguns passatges, com són «L'agonia de l'ànima», «La comunitat a l'entorn de Clara» i «La visió de les Verges», tot conservant l'ofrena de l'encens i de pètals de flors que protagonitzen un grup d'infants.

Sor M. Victòria es mostra molt satisfeta de com ha sortit enguany el *Trànsit de santa Clara*. «Ha estat potser —va expressar— més auster i senzill, amb un protagonisme més gran de les clarisses. A la "dansa dels Pètals", que veníem fent a l'entorn de santa Clara, enguany hem afegit el lliurament del llibre per un franciscà i la "dansa de la Paraula". Aquesta dansa expressa molt bé com la paraula de l'Evangeli ens dona forma, segons l'estil de vida que sant Francesc va oferir a santa Clara i segons la regla que ella mateixa ens va oferir. L'estil de vida de les germanes pobres instituït pel benaurat Francesc és viure el Sant Evangeli de Nostre Senyor Jesucrist en obediència, sense res propi i en castedat.»

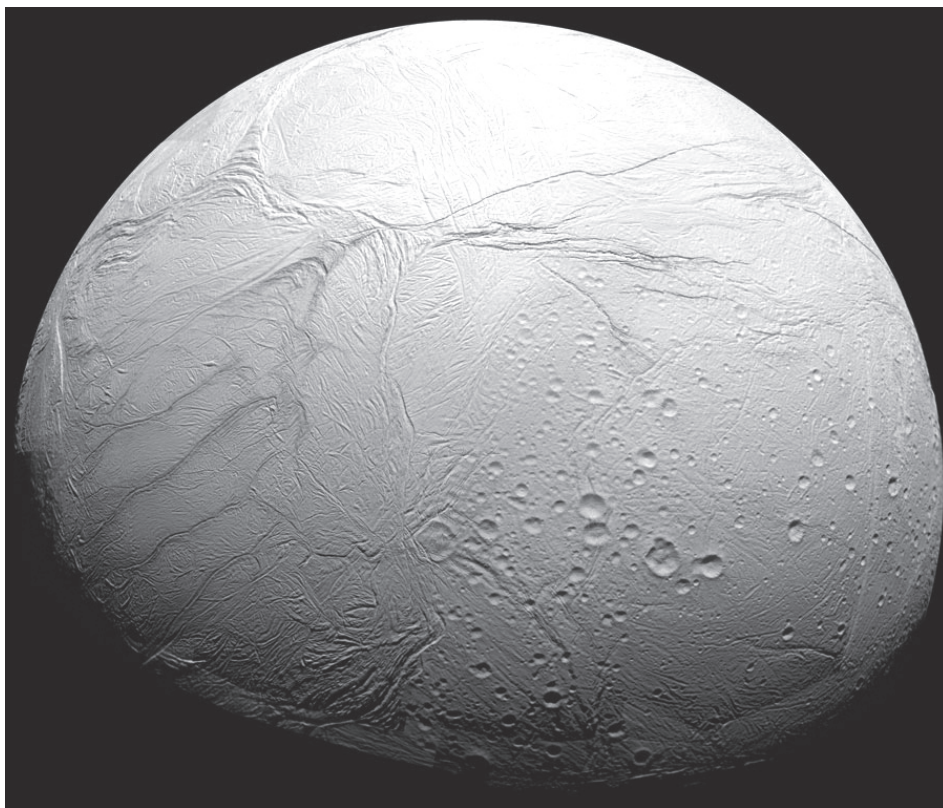
La festa de Santa Clara, que va comptar amb una nodrida assistència de fidels, va concloure amb la veneració de la seva relíquia de mans de sor Maria Victòria Triviño i el repartiment dels panets de santa Clara, fets per les mateixes clarisses de Balaguer.

Actualitats científiques

Hi ha aigua a Encelade?

Sabeu on és Encelade? Es tracta d'un satèl·lit del planeta Saturn del nostre sistema solar. Segurament ja sabeu que Saturn té molts satèl·lits. Passen de 60 els coneguts, però només 17 tenen nom. La resta, segons sembla, són simples meteorits captats per la gravetat saturniana. Quan jo era nen (fa gairebé 80 anys d'això) els llibres només en posaven nou, que són els que fins aleshores s'havien descobert amb telescopis ordinaris: Tità, el més gran, detectat per Huygens el 1655, quatre més: Rea, Japet, Tetis i Dionè, albirats per Cassini entre el 1671 i el 1684, dos més vistos per Herschel el 1789: Mimas i Encelade, i finalment encara dos: Hiperió (descobert el 1848) i Febe (el 1898). Els vuit següents, amb nom, i tots els altres, sense nom i molt més petits, s'han descobert per sondes espacials enviades al planeta.

D'Encelade, ara se'n parla entre els astrofísics per un detall que creuen important. Aquest satèl·lit (que en castellà en diuen Encélado i en català alguns escriuen Encèlad, però que, i creiem que amb encert, la GEC anomena Encelade (que és el seu nom internacional), és de dimensions petites. Té només 502 km de diàmetre, i es troba a 238.000 km de distància a Saturn (la nostra Lluna és a 384.000 km de la Terra i té el diàmetre de 3.476

Encelade (NASA).

km). Què és el que els astrònoms han vist en aquest astre que els hagi cridat l'atenció? Des del 2004 una sonda espacial, anomenada *Cassini* (en honor de l'astrònom del segle XVII), va examinant els entorns de Saturn com un satèl·lit més. I va ser ja el 2005, gràcies

a la sonda, quan se n'adonaren que Encelade expel·lia dolls de vapor pel pol sud. D'on provenia aquesta emissió? Se li va manar a la sonda que precisés més el que detectava i ara s'ha arribat a la conclusió, segons un article que ha publicat la revista *Sci-*

ence, que aquest satèl·lit de Saturn té un nucli rocós i es troba recobert per una gran capa de gel, però de manera que entre el gel i el nucli hi ha un oceà d'aigua líquida.

Com han pogut arribar a aquesta conclusió? Amb càlculs molt precisos a partir de les petites variacions de la força de gravetat exercida per l'astre sobre la sonda durant les diverses aproximacions. I és que la precisió de les mesures arriben fins a detectar modificacions de velocitat de menys de 30 centímetres per hora. Segons aquests càlculs l'hemisferi sud d'Encelade té un oceà d'uns 10 km de fondària recobert per una capa de gel de 30 a 40 km de gruix. El càlcul es basa en el fet que l'aigua líquida és més densa que el gel (un 7%), i d'aquí es determinà fins i tot el gruix aproximat de gel i aigua. Ens ho explica l'autor principal de l'article, que és Luciano Iess, de la Universitat La Sapienza de Roma.

I què té d'important això? Els científics diuen: on hi ha aigua hi pot haver vida, encara que només sigui vida anaeròbia. Qui sap si l'aigua d'aquest astre ha donat la possibilitat d'una certa vida elemental!

Què podem dir-hi nosaltres? No som prou experts per criticar la cosa, però creiem que en això hi ha una bona dosi d'optimisme, no us sembla?

Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Tradicions remeieres

L'agreta, o pa de cucut, és molt refrescant

L'agreta (llat., *Oxalis acetosella*, i *Trifolium acetosum*) —que no hem de confondre amb l'agrella o vinagrella (llat., *Rumex acetosa*; cast., *acedera*)— és una de les principals herbes remineralitzadores usada pels frares. L'agreta conté sals potàssiques i és d'un gust àcid força plaent. Essent una planta mengívola molt refrescant a l'organisme, formà part dels elements que integraven *l'enciamet de totes les herbes*, propi de la tradició gastronòmica dels caputxins. Tanmateix, d'agreta, no se'n podia menjar de manera abusiva, car és una planta una mica laxant i lleugerament tòxica. Sol florir entorn de Pasqua, d'ací que els frares també l'anomenessin popularment *al·leluies*. Aquesta planta es localitza sota les rouredes i fagedes, i també és força fàcil de conrear-la en les hortes i jardins.

L'agreta, o *pa de cucut*, se solia barrejar amb escarola o amb lletuga junt amb altres herbes refrescants per tal de menjar-la amanida. Vull insistir, una vegada més, que *enciam*, més que no pas una lletuga vol

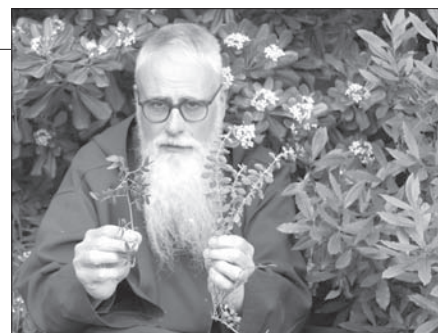

dir (i així ho entenien i ho distingien els antics caputxins i caputxines) aquell conjunt de bocins de verdura o d'hortalissa que eren amanits amb oli, sal i vinagre (o agràs) per ser menjats com a entrant immediatament abans dels plats principals; a guisa d'exemple, vegeu a la BUB, Ms. 1938, *Avisos e instruccions*: f. 6:

«Algo de llatugas de enciam» (cast., *ensalada*).

D'aquestes amanides refrescants dels caputxins s'hi referí explícitament el baró de Maldà en el seu cèlebre *Calaix de sastre*. Tanmateix, en els nostres dies *enciam* s'empra habitualment per denominar qualsevol de les diferents espècies de la

Fra Valentí Serra
de Manresa
Arxiver dels
caputxins

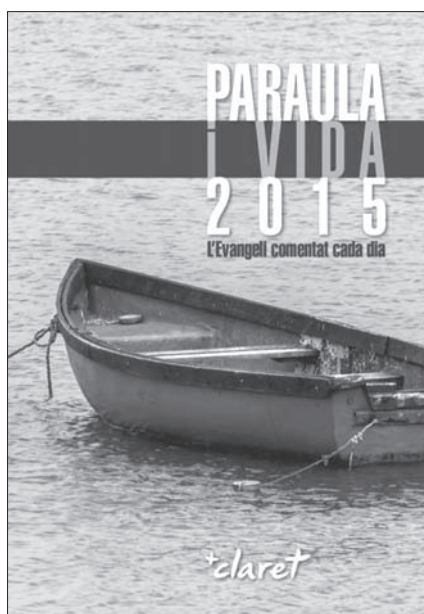
Lactuca sativa (cat., *lletuga*), oblidant freqüentment que *amanir* vol dir disposar una cosa de manera apta o convenient per a l'ús que se n'ha de fer (cast., *preparar* o *aderezar*). Recordem que, fins no fa massa anys, es deia a pagès: «Amaneix-te la roba per a demà, que és diumenge», i també: «Amaneix les tovalles, que començarem a parar taula». Els textos antics de cuina caputxina i els escrits del baró de Maldà coincideixen a parlar, explícitament, de la «lletuga de enciam», i també de «lletuga per a enciam», és a dir mates de lletuga per a ser amanides junt amb l'agreta, la verdolaga, la caputxina i altres herbes remineralitzants i vitamíniques pròpies de la tradició gastronòmica i remeiera dels framenors caputxins. A l'article vinent us presentaré, D.v., les propietats terapèutiques de la calèndula, que és planta remeiera *oficinal*.

MIGUEL ÁNGEL MESA
Espiritualidad para tiempos de crisis Editorial Desclee de Brouwer, 2014, 216 pàg.

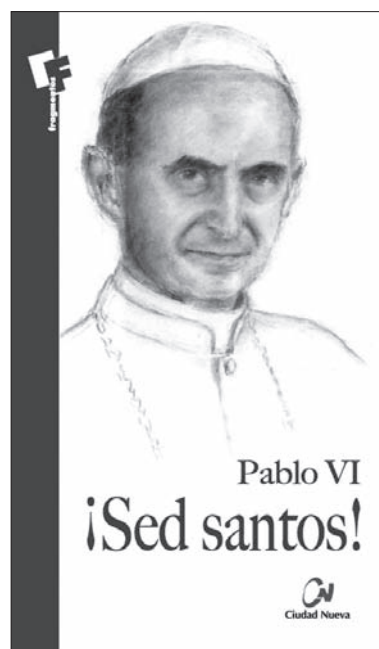
L'espiritualitat no és propietat de cap religió. És l'art de respirar, d'acollir i d'infondre l'Esperit. Aquest llibre ens ajuda a respirar. Batega a cada pàgina tot el que fa mal a la vida, el que la fereix i l'ofega. I el que la guareix i alleuja. És el salm de la vida. Cada pàgina destil·la senzillesa, claredat i fondària. Cada capítol s'obre amb la cita d'un pensament i es tanca amb una benaurança.

JOSEP MARIA SOLÀ
Paraula i vida 2015 Editorial Claret, 2014, 432 pàg.

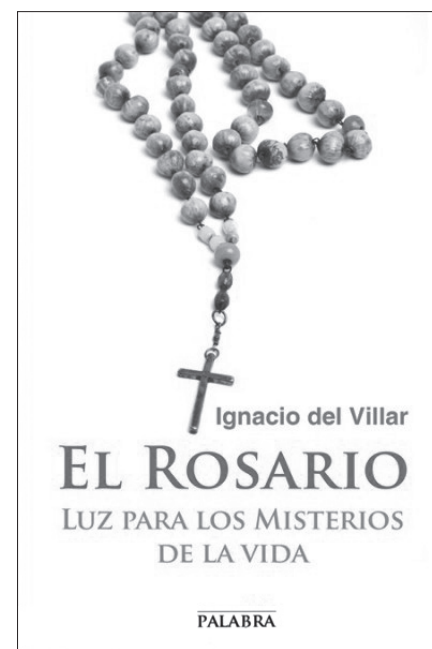
Aquesta guia presenta els Evangelis que es proclamen en la missa diària. Els diumenges incorporen totes les lectures i l'antífona del salm responsorial. Cada dia ofereix un comentari pastoral i espiritual, precedit d'una pregària senzilla. La pàgina es complementa amb el temps litúrgic corresponent, la setmana del salteri per a la Litúrgia de les Hores, la memòria litúrgica, el santoral complet, etc.

PAU VI
¡Sed santos! Editorial Ciudad Nueva, 2014, 112 pàg.

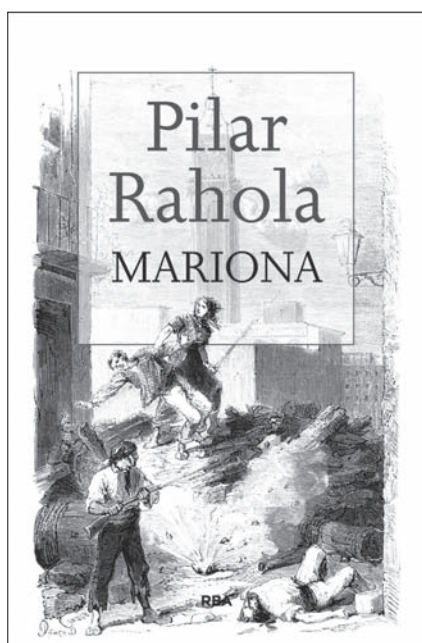
Aquest llibre, preparat per Juan Gil Aguilar i Ana Hidalgo, ofereix una selecció d'escrits del papa Pau VI (1963-1978) trets dels seus discursos, homilies i al·locucions i que demostren, en paraules del seu successor Francesc, «tres aspectes fonamentals que ens va testimoniar i ensenyar: l'amor a Crist, l'amor a l'Església i l'amor a l'home». Pau VI va ser beatificat el 19 d'octubre passat.

IGNACIO DEL VILLAR
El Rosario Ediciones Palabra, 2014, 128 pàg.

El Sant Rosari, la devoció a la Mare de Déu que repeteixen milions de persones arreu del món cada dia, és una pregària molt senzilla que consisteix a repetir sempre les mateixes oracions. D'on prové? Quin és el seu origen? Com es resa? En aquestes pàgines hi ha les respostes a aquestes preguntes. Segons l'autor, el pedagog Ignacio del Villar, «cal fer-se com un nen per poder entendre-ho».

PILAR RAHOLA
Mariona RBA, 2014, 282 pàg.

Després de l'èxit de la primera novel·la, *El carrer de l'Embut*, la periodista Pilar Rahola publica ara una història que se situa al 1824 a la vila de Gràcia i protagonitzada per la Mariona, una jove que és a punt de casar-se. L'autora també descriu les circumstàncies sociopolítiques de l'època, a les portes d'un segle convuls de revoltes i repressions que acabarà el 1870 canviant les mentalitats individuals i col·lectives.

CARLOS CHAGUACEDA
El mono feliz Plataforma Editorial, 2014, 296 pàg.

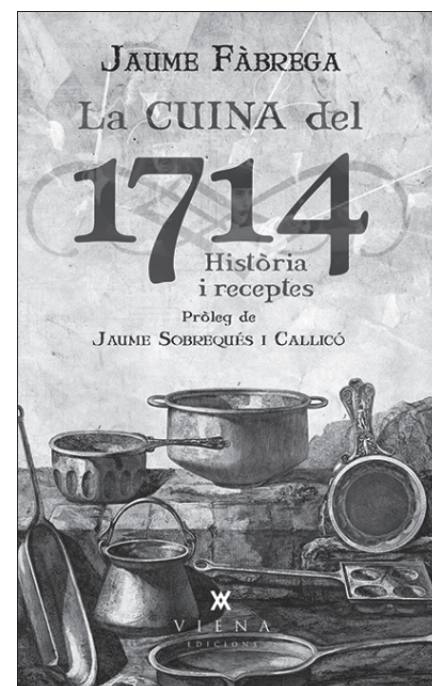
Tot i que els éssers humans anhelem ser feliços, sabem molt poc de les bases científiques i neurològiques en les quals se sustenta la nostra capacitat per al gaudi de la vida. Carlos Chaguaceda, expert en comunicació, ha construït un relat entretingut amb els experiments més curiosos per explicar que les persones ens assemblem molt en la nostra manera d'afrontar i sentir les peripècies que ens ofereix la vida.

KATARINA BIVALD
La librería de los finales felices Editorial Planeta, 2014, 646 pàg.

Després de dos anys intercanviant-se cartes i passió pels llibres, la Sara decideix viatjar a un poble d'Iowa per conèixer la seva anciana amiga Amy, però quan hi arriba, aquesta ha mort, i ha deixat una casa vella i milers de llibres. Quan la Sara munta una original llibreria amb els exemplars de l'Amy s'adona que hi ha un llibre destinat a canviar la vida dels habitants del poble, però en fer-ho també canviarà la seva.

JAUME FÀBREGA
La cuina del 1714 Viena Edicions, 2014, 214 pàg.

Què es cuinava als fogons de les cases i els palaus catalans l'any 1714? Llavors ja es podien trobar les elaboracions bàsiques de la cuina catalana actual: allioli, samfaina, escudella... Jaume Fàbrega, historiador i consultor gastronòmic, recull en aquest llibre el saber gastronòmic de l'època, amb una introducció històrica interessant i un recull de receptes delicioses a l'abast de tothom.

Crítica literària

Resistència d'un güelf

Des de l'aparició del blog *Donna mi prega* l'any 2012, el professor i crític literari Armando Pego Puigbó (Madrid, 1970) ha anat publicant, sota l'heterònim del poeta florentí Guido Cavalcanti, les seves reflexions setmanals sobre literatura, art, teologia o pedagogia. *XXI Güelfos* és una selecció acurada d'alguns dels seus millors articles, i un volum que constitueix, indiscutiblement, per la qualitat i honestat de la seva anàlisi del moment cultural actual, per la radicalitat del seu enfocament cristià, per la manera com s'allunya dels usos de la literatura apologetica, una aportació singular i valuosa dins del panorama intel·lectual actual —i en particular del panorama catòlic.

Com Cavalcanti, com el seu admirat Dant, l'autor afirma la seva condició de güelf. És a dir: reivindica, ignorant tota precaució, la primacia del Papat sobre l'Imperi, de l'orde espiritual sobre el secular; primacia que no seria només la d'un repartiment savi de funcions, per a la resta més o menys autònoms (a la manera en què els liberals moderns reclouen Déu al calaix de la vida privada), sinó la d'una dependència real, ontològica, necessària del segon respecte del primer. Amb tot, la seva no és una aposta per cap teologia po-

ARMANDO PEGO PUIGBÓ
XXI Güelfos
Editorial Vitela, 2014, 132 pàg.

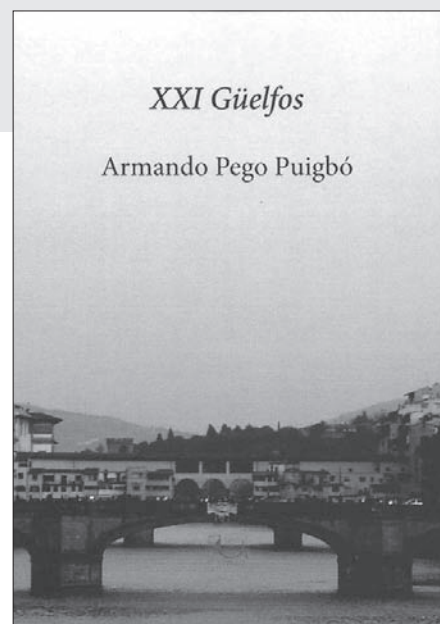
lítica, ni reaccionària i encara menys progressista: la consciència aguda de la dissolució radical de tots els marcs de la cultura tradicional impedeix que el que apareix a través d'algunes de les seves pàgines com una exigència dolorosa —l'ansia de realització concreta, corporal, del Regne de Déu— es projecti en esperances mundanes il·lusòries.

La fe d'Armando Pego és escatològica; per això, desconfia també de les possibilitats d'una apologetica neoescolàstica fonamentada potser en la nostàlgia d'una cultura, avui destituïda, en la qual el llenguatge natural devia ser capaç de transparentar l'Ésser davant de la intel·ligència. Però l'escatologia no és negoci agnòstica del món (ni de les lletres). Enfront de la impotència de l'especulació pura, Pego es col·loca sota la invocació d'una autoritat anterior: la tradició literària del monaquisme occidental, i concretament la figura culminant de sant Bernat de Claravall. Sota la seva

inspiració, la gramàtica deixa d'orientar-se cap a l'enunciació de veritats abstractes, per convertir-se en reflex i tensió «cap a una experiència directa, carnal, de l'economia de la salvació». És aquesta *poètica celeste*, que no es limita a acompanyar externament el Logos sinó que «brolla del Logos mateix», la que és capaç d'escapar de les apories postmodernes, perquè se situa més enllà dels condicionants d'un llenguatge que es considera garant de la continuïtat de l'Ésser.

El que resulta d'aquestes posicions és un recorregut a través de vint-i-un moments decisius del particular paisatge intel·lectual de l'autor: de Dant a la pedagogia contemporània, passant per figures com William Byrd, León Chestov, Thomas Merton o Paul Morand, Pego construeix una mena de *Divina Comèdia* invertida: del Paradís a l'Infern, analitza l'esdevenidor d'una cultura occidental *caiguda* que, allunyant-se de la plenitud de la contem-

Ignacio Peyra
Almunia
Professor de Filosofia

plació, travessa el Purgatori de la ruptura moderna entre llenguatge i Ésser per acabar desembocant en l'Infern de la desintegració. Tot i que «reaccionària a pesar de tot», la crítica del cristià Pego es fa des d'una més fonamental afirmació.

Crítica cinematogràfica

XI Mostra de Cinema Espiritual de Barcelona

Si comprem el «cinema espiritual» com aquell que s'apropa a les grans preguntes de l'ésser humà sobre el sentit, la justícia, l'amor, la vida o la mort des d'una mirada oberta a la transcendència, podem reconèixer que està immers en el canvi radical que afecta tota la producció i difusió cinematogràfica. Les noves circumstàncies fan que únicament arribin fins a nosaltres les pel·lícules més comercials, que no deixen de ser una petita part, del cinema espiritual que es produeix.

La novetat de la Mostra de Cinema Espiritual, que també inclou el cinema de les diferents religions, és presentar les pel·lícules més significatives que han passat recentment per les cartelleres i els festivals cinematogràfics d'arreu del món i que destaquen per la seva referència espiritual i religiosa. Això suposa abordar una rica varietat de la qual dona testimoni la programació de les 12 pel·lícules d'enguany.

Destaquem, en primer lloc, les que tenen a veure amb l'art de manera més explícita. *Johannes-Passion de Johann Sebastian Bach*, de Hugo Niebeling, és una producció musical al voltant de la Passió segons sant Joan on música, arquitectura, dansa, teatre i paraula es reuneixen amb un resultat de gran pregonesa filmat a la catedral romànica de Speyer. *The Gospel of Us*, de Dave McKean, és un experiment audiovisual,

que es basa en la filmació al carrer de la representació de la passió a Port Talbot sota la direcció de l'actor Michael Sheen. Un home, el Mestre, que ha perdut tot el record sobre qui és, ha de salvar la seva ciutat d'una empresa que amenaça de destruir-la.

Un altre dels vessants del certamen és la sensibilitat envers les diferents religions. Així des del judaisme la pel·lícula *Anita B.*, de l'italià Roberto Faenza, ens mostra una jove supervivent d'un camp de concentració que busca reconstruir

la seva identitat. *Lamma Shoftak* és una pel·lícula palestina d'Annemarie Jacir. Tarek d'onze anys i la seva mare són refugiats a Jordània el 1964. El petit troba enmig de les dificultats un camí a l'esperança. *Noëlle*, de David Wall, és una pel·lícula nord-americana sobre un sacerdot catòlic és l'encarregat de tancar una parròquia i on la trobada amb les persones en transforma els plans. La pel·lícula argentina *Habi, la extranjera*, de María Florencia Álvarez, és una història suggeridora de transformació interior que té a veure amb la religió i la cultura.

Entre les pel·lícules-testimoni destaquem la preestrena de la mexicana *Espacio interior*, del director Kai Parlangue que ens acompanyarà en la sessió inaugural. Ens explica la peripècia de Lázaro que ha estat segrestat en un forat de tres metres quadrats i on lluita per sobreviure des de la força interior. Una pel·lícula sobre la fe que sosté basada en el segrest real de l'arquitecte Bosco Gutiérrez-Cortina i que es va plasmar en el llibre *Bosco: la historia real de un hombre que no se dejó vencer por el miedo*. Amb molts premis *La jaula de oro*, de Diego Quemada-Díez, recull l'èxode d'un grup d'adolescents des de Guatemala fins als EUA. Amb cruesa veraç ens mostra el camí de dolor i d'injustícia dels emigrants en busca d'una terra promesa estranya. El

documental *La misión Tseltal*, de Josep Lluís Penadès, explica la vida d'una comunitat de jesuïtes inserida entre els indígenes tseltal. La lluita d'un poble per sobreviure des d'una cultura comunitària i un camí de solidaritat.

Deixem per al final un grup de pel·lícules que ha recollit èxits importants. *Philomena*, de Stephen Frears, va obtenir el premi al millor guió al Festival de Venècia així com va ser nominada als Oscar i als Globus d'Or del 2013. Una història entranyable sobre una dona gran que vol recuperar el rastre d'un fill que li van arrabassar quan era petit. *El pasado*, d'Asghar Farhadi, va obtenir el premi a la millor actriu (Bérénice Bejo) a Cannes 2013. En ella se'ns mostren les dificultats de l'amor quan el passat arriba a ser un llast. Per últim, *Quédate conmigo*, de Michael McGowan, és un drama romàntic canadenc que va participar al Festival de Toronto 2012 amb un repartiment important i on se'ns mostra la lluita d'un agricultor, interpretat per James Cromwell, que lluita per construir una casa per a una esposa malalta (Geneviève Bujold).

També comptarem amb una taula rodona organitzada per l'Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura sobre «El cinema en la construcció de la identitat cultural europea», amb la intervenció de diferents crítics de cinema.

Peio Sánchez
Director del Departament
de Cinema de l'arquebisbat
de Barcelona

- Perquè les persones que pateixen soledat sentin la proximitat de Déu i el suport dels germans
- Perquè els seminaristes, religiosos i religioses joves tinguin formadors savis i ben preparats

Des del carrer

JUAN GUTIÉRREZ DELGADO, AUTOR DE «NEW AGE, DESVELANDO LA FALSA RELIGIÓN»

«Ens volen imposar una religió universal»

Samuel Gutiérrez

Fa anys que estudia la *new age*. El que va començar essent una tesina de llicenciatura, ha acabat esdevenint una recerca apassionada. Fruit d'ella Juan Gutiérrez Delgado (Barcelona, 1973) ha escrit el llibre «New age, desvelando la falsa religión», de l'editorial Sekotia.

Per què és nociu sentir música new age o veure pel·lícules com *El rei lleó* o *Avatar*?

Tant la música *new age* com aquestes pel·lícules contenen elements panteistes i gnòstics clars. Tenen referències a un coneixement superior etern que és a totes les coses, matriarcat social, adoració a la mare Terra o Gaia i a la deessa natura. Es nega tot valor referent a la cultura judeocristiana i s'exalta l'adoració als déus i a la natura, la qual guareix i alimenta l'esperit de tot un poble i, en definitiva, de tota la humanitat.

Cada vegada són més les propostes que combinen el cristianisme amb altres tradicions religioses com la mediació zen o el ioga... Es pot anomenar a això *new age*? Quins efectes té?

Com explico al meu llibre, les religions orientals influeixen als Estats Units i a Europa d'una manera real a partir dels anys seixanta. Els moviments pacifistes i *newagers* relacionen sobretot el budisme amb una religió pacifista. A partir d'aquest moment s'exporta a Occident els valors, metodologia de pregària i fins i tot als costums de les religions orientals. S'inicia en determinats monestirs catòlics la barreja de pregària zen o mantra amb litúrgia catòlica. Després es trasllada als fidels en determinades parròquies. Tot això i molt més ve marcat per la influència directa de la *new age* en el món catòlic. Els efectes són clars: deixem de creure en Crist com a Déu Salvador i Redemptor i passem a creure en una natura

eterna on tot això és bonic i tot flueix mitjançant una energia positiva i còsmica. Crist esdevé un missatger més, en un avatar més, com Buda o Confuci.

Es pot parlar de *new age* com a fenomen?

New age és un cruïlla de diferents moviments espirituals i socials dels anys seixanta: ecologisme, feminisme, pacifisme, futurologia, espiritisme i ufologia, entre molts altres. La interrelació entre tots els dona lloc a la *new age* com a corrent espiritual i místic. Un corrent que ve impulsat històricament per la maçoneria, actualment els *illuminati*, que ens governen mundialment. Ens volen imposar una religió universal i la *new age* és perfecta per aconseguir-ho. És una religió que no compromet èticament, destrueix la cultura judeocristiana i ens predica un ordre mundial nou. Han controlat l'economia i la po-

lítica mundial des de l'ONU, la Unesco i l'OTAN. El pas següent és controlar el pensament religiós mundial. L'obstacle més gran és el Vaticà. Com que no aconsegueixen controlar-lo d'una manera directa, pretenen fer-ho indirectament, promocionant la *new age* i potenciant-ho mitjançant la música, el cinema, la televisió i internet.

Per què va decidir endinsar-se en aquest món?

Tot va començar amb la redacció de la meua tesina per a la llicenciatura en filosofia. No podia creure el que estava investigant. Cada cop que m'endinsava més i més em semblava més increïble i interessant. Tota l'amalgama de teories que formen la *new age* mou molta literatura actualment, així com seminaris, cercles d'estudis, simposis internacionals o nacionals i infinites webs o blogs a internet.

Eduard Brufau

Rauxa

La maldat intrínseca

En el debat polític actual hi ha un principi obvi, previ a tota opinió personal i col·lectiva, que seria massa arriscat oblidar: ni la independència de Catalunya ni la unitat d'Espanya no són veritats absolutes. El fet que en la qüestió nacional els sentiments hi tinguin un paper destacat no ens ha de fer perdre de vista que allò que sentim i defensem no només és legítim, sinó també relatiu.

Quan algú creu que l'opció que sent i defensa, sigui la que sigui, és una veritat evident que resplendeix per ella mateixa, acaba concloent que qui no la reconeix

necessàriament ha de tenir la ment ofuscada. I l'única explicació d'aquesta incapacitat de reconèixer el bé lluminós i inamovible per força ha de ser el mal; el mal, no com un element secundari o afegit, sinó com l'origen mateix de la ideologia i el sentiment de l'altre. Es tracta d'una maldat intrínseca contra la qual tot s'hi val. Només així s'entén la lleugeresa amb què es fan anar termes com ara «nazi», «etarra», «feixista» o «franquista». Mantenir-se ferm en els propis sentiments ha de ser perfectament compatible amb reconèixer la dignitat de qui sent i expressa tot el contrari.

Pensant-ho millor

Francesc Riu,
salesià
President de la
Fundació Rinaldi

Església i família

L'Església catòlica ha estat en Sínode. Sí, el dia 8 d'octubre del 2013 el papa Francesc va convocar la III Assemblea Extraordinària del Sínode dels Bisbes sobre un tema clau per a l'Església: *Els desafiaments pastorals de la família en el context de l'evangelització*.

El document preparatori incloïa un qüestionari que va ser àmpliament divulgat, per tal que tots els interessats tinguessin l'oportunitat de manifestar la seva opinió sobre la situació de la família i les seves necessitats més punyents.

Amb els resultats de la consulta, la secretaria del Sínode va elaborar un document de treball que esdevindria objecte d'anàlisi en l'Assemblea Extraordinària celebrada del 5 al 19 d'octubre del 2014.

El resultat del debat s'exposarà en un segon document que serà valorat en una segona assemblea del Sínode dels Bisbes que es realitzarà en el mes d'octubre del 2015. Les conclusions seran presentades al Papa perquè sigui ell el qui exposi com l'Església es proposa respondre als desafiaments pastorals de la família en el context de l'evangelització. La finalitat d'aquest llarg període de reflexió és prou coneguda: el Papa vol escoltar l'opinió de l'Església universal sobre una qüestió d'interès vital per a la mateixa Església i, també, per al conjunt de la societat.

Per això, el papa Francesc ha demanat a tots els participants en les assemblees del Sínode, procedents de tot el món, que «parlin amb franquesa i escoltin amb humilitat», en un ambient de «tranquil·litat i de pau». És a dir, que ningú no amagui els seus sentiments ni dissimuli la seva manera de pensar. Ha insistit en aquesta invitació, perquè la sinceritat en l'exposició i la cordialitat en l'escolta constitueixen una exigència de la col·legialitat que ha de caracteritzar el Sínode. El Papa ha repetit la mateixa idea amb aquestes paraules: «Heu de dir tot el que creieu que s'ha de posar de manifest, sense respectes humans, sense timidesa; i, alhora, cal escoltar amb humilitat i acollir, amb el cor obert, tot allò que diguin els germans.»

El document de treball afirma: «La difosa crisi cultural, social i espiritual constitueix un desafiament per a l'evangelització de la família, nucli vital de la societat i de l'Església.» Hem de saber respondre a aquest repte. Aquesta és la qüestió!